

2018. január 16., kedd

P8_TA(2018)0004

Nemzetközi óceánpolitikai irányítás: az óceánjaink jövőjét biztosító menetrend a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési célok összefüggésében**Az Európai Parlament 2018. január 16-i állásfoglalása a nemzetközi óceánpolitikai irányításról: az óceánjaink jövőjét biztosító menetrend a 2030 utáni időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési célok keretében (2017/2055(INI))**

(2018/C 458/02)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottság és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője 2016. november 10-i „Nemzetközi óceánpolitikai irányítás: az óceánjaink jövőjét biztosító menetrend” című közös közleményére (JOIN(2016)0049),
- tekintettel a Tanács 2017. március 24-i „Nemzetközi óceánpolitikai irányítás: az óceánjaink jövőjét biztosító menetrend” című következtetéseire,
- tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2017. március 29-i véleményére a „Nemzetközi óceánpolitikai irányítás: az óceánjaink jövőjét biztosító menetrend” címmel az Európai Parlamenthez, a Tanácshoz, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett közös közleményről (JOIN(2016)0049) ⁽¹⁾,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) Közgyűlése által „Világunk átalakítása: a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrend” címmel 2015. szeptember 25-én elfogadott dokumentumra és az abban foglalt 17 fenntartható fejlesztési célra,
- tekintettel a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési ENSZ-menetrend 14. fenntartható fejlesztési céljára, amely ösztönzi az óceánok, tengerek és a tengerek biológiai erőforrásainak megőrzését és fenntartható kiaknázását a fenntartható fejlődés megvalósítása érdekében;
- tekintettel az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye részes felei által 2015-ben elfogadott és 2016. november 4-én hatályba lépett Párizsi Megállapodásra, valamint az ennek keretében az üvegházhatásúgáz-kibocsátás mennyiségének csökkentésére tett tervezett nemzeti vállalásokra,
- tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezményre, amely 1993. december 29-én lépett hatályba, valamint a 2010 októberében elfogadott, a biológiai sokféleségre vonatkozó 2011–2020-as stratégiai terv aicsi céljaira,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Tengerjogi Egyezményére, amelyet kiegészít a tengerjogi egyezményében foglalt, a kizárólagos gazdasági övezeteken túlnyúló halállományok és a hosszú távon vándorló halállományok védelméről és kezeléséről szóló rendelkezések végrehajtásáról szóló megállapodás, a FAO felelősségteljes halgazdálkodásra vonatkozó magatartási kódexére és az Európai Unió közös halászati politikájára,
- tekintettel a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló, 1973. március 3-i egyezményre (CITES),
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 191. cikkére,
- tekintettel az óceánokkal foglalkozó, New Yorkban rendezett ENSZ-konferencián 2017. június 9-én elfogadott, „A mi óceánunk, a mi jövőnk: felhívás” című dokumentumra,
- tekintettel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló, 2013. június 12-i 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre,

⁽¹⁾ HL C 209., 2017.6.30., 60. o.

2018. január 16., kedd

- tekintettel a 2015. december 2-i, „Az anyagkörforgás megvalósítása – a körforgásos gazdaságra vonatkozó uniós cselekvési terv” című bizottsági közleményre (COM(2015)0614),
- tekintettel a hulladékokról szóló csomagra ⁽¹⁾ (a hulladékokról és egyes irányelvek hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. november 19-i 2008/98/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾, a csomagolásról és a csomagolási hulladékról szóló, 1994. december 20-i 94/62/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽³⁾, a hulladéklerakókról szóló, 1999. április 26-i 1999/31/EK tanácsi irányelv ⁽⁴⁾, az elhasznált járművekről szóló, 2000. szeptember 18-i 2000/53/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁵⁾, az elemekről és akkumulátorokról, valamint a hulladékelemekről és -akkumulátorokról, továbbá a 91/157/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. szeptember 6-i 2006/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁶⁾, valamint az elektromos és elektronikus berendezések hulladékairól szóló 2012. július 4-i 2012/19/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁷⁾ módosítására irányuló javaslatok) vonatkozó, 2017. március 14-i tárgyalási megbízására,
- tekintettel a közös halászati politikáról szóló, 2013. december 11-i 1380/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre,
- tekintettel a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2008. június 17-i 2008/56/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv),
- tekintettel az Európai Unió 2007-es integrált tengerpolitikájára (COM(2007)0575) és az annak terén elért eredményekről szóló, 2012. évi jelentésre (COM(2012)0491),
- tekintettel az integrált tengerpolitika továbbfejlesztését támogató program létrehozásáról szóló, 2011. november 30-i 1255/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁸⁾,
- tekintettel „Az integrált uniós tengerpolitika nemzetközi dimenziójának fejlesztése” című, 2009. október 15-i bizottsági közleményre (COM(2009)0536),
- tekintettel az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség létrehozásáról szóló 1406/2002/EK rendelet módosításáról szóló, 2016. szeptember 14-i (EU) 2016/1625 európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁹⁾,
- tekintettel a tengeri területrendezés keretének létrehozásáról szóló, 2014. július 23-i 2014/89/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁰⁾,
- tekintettel az Európai Tanács által 2014. június 24-én elfogadott uniós tengerhajózási biztonsági stratégiára,
- tekintettel a tengeri közlekedésből eredő szén-dioxid-kibocsátások nyomonkövetéséről, jelentéséről és hitelesítéséről, valamint a 2009/16/EK irányelv módosításáról szóló, 2015. április 29-i (EU) 2015/757 európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽¹¹⁾,
- tekintettel a 2003/87/EK irányelvnek a költséghatékony kibocsátáscsökkentés és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő beruházások növelése érdekében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatra vonatkozó, 2017. február 15-i tárgyalási megbízására ⁽¹²⁾,
- tekintettel az Európai Unió Északi-sarkvidékre vonatkozó integrált politikájáról szóló, 2017. március 16-i állásfoglalására ⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Lásd elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0069, P8_TA(2017)0070, P8_TA(2017)0071 és P8_TA(2017)0072.

⁽²⁾ HL L 312., 2008.11.22., 3. o.

⁽³⁾ HL L 365., 1994.12.31., 10. o.

⁽⁴⁾ HL L 182., 1999.7.16., 1. o.

⁽⁵⁾ HL L 269., 2000.10.21., 34. o.

⁽⁶⁾ HL L 266., 2006.9.26., 1. o.

⁽⁷⁾ HL L 197., 2012.7.24., 38. o.

⁽⁸⁾ HL L 321., 2011.12.5., 1. o.

⁽⁹⁾ HL L 251., 2016.9.16., 77. o.

⁽¹⁰⁾ HL L 257., 2014.8.28., 135. o.

⁽¹¹⁾ HL L 123., 2015.5.19., 55. o.

⁽¹²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0035.

⁽¹³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0093.

2018. január 16., kedd

- tekintettel az 1999/32/EK tanácsi irányelvnek a tengeri hajózásban használatos tüzelő- és üzemanyagok kén tartalmának tekintetében történő módosításáról szóló, 2012. november 21-i 2012/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre, valamint a kénkibocsátás-ellenőrzési területeknek az uniós vizeken való kiterjesztésére vonatkozó, jelenleg folyó hatásvizsgálatra,
- tekintettel a balti-tengeri és északi-tengeri országoknak a kijelölt nitrogén-oxid-kibocsátás-ellenőrzési területeknek a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) általi bevezetésére vonatkozó javaslatára,
- tekintettel a hajókon keletkező hulladék és a rakománymaradványok fogadására alkalmas kikötői létesítményekről szóló, 2000. november 27-i 2000/59/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre,
- tekintettel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységekre vonatkozó felelősségről, kártérítésről és pénzügyi biztosítékokról szóló, 2016. december 1-jei állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel az Európai Akadémiák Tudományos Testülete 2016. január 28-i szakpolitikai jelentésére a tengeri fenntarthatóságról az óceánok és a tengerek változásának korában,
- tekintettel a Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságának felkérésére készített, 2015. novemberi tanulmányra a nemzetközi légi forgalomra és szállításra vonatkozó kibocsátáscsökkentési célokról (PE 569.964),
- tekintettel a „Tiszta energia minden európainak” című bizottsági közleménynek (COM(2016)0860) a tiszta energiára való áttérést ösztönző fellépésről szóló mellékletére,
- tekintettel a negyedik „A mi óceánunk” konferenciára, amelyet az Európai Unió 2017. október 5–6-án Máltán rendezett meg,
- tekintettel az integrált tengerpolitikáról (IMP) – az elért eredmények értékeléséről és az új kihívásokról szóló, 2010. október 21-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel „A part menti és tengeri turisztikai ágazat európai növekedési és foglalkoztatási stratégiája” című, 2014. február 20-i bizottsági közleményre (COM(2014)0086),
- tekintettel „Az uniós tengeri szállítási politika prioritásai 2020-ig: versenyképesség, dekarbonizáció, a globális ösz-szeköttetést biztosító digitalizáció, valamint hatékony belső piac és világszínvonalú tengerhasznosítási klaszter” (9976/17) című európai tanácsi következtetésekre,
- tekintettel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) jelentésére a védett tengeri területekről Európa tengerein (EEA 3/2015),
- tekintettel a Bizottság „A legkülső régióknak a fenntartható kék növekedésre való potenciáljának megvalósítása” című, 2017. szeptemberi tanulmányára,
- tekintettel a Balti-tenger térsége tengeri környezetének védelméről szóló 1992. évi Helsink-i egyezményre, amely 2000. január 17-én lépett hatályba, a HELCOM balti-tengeri cselekvési tervre, amelyet a part menti államok és az EU 2007-ben fogadtak el, valamint az uniós balti-tengeri stratégiára,
- tekintettel az ENSZ Közgyűlése által 2015. júniusában elfogadott 69/292. sz. határozatra a nemzeti joghatóságokon kívül eső területek tengeri biológiai sokféleségének megőrzéséről és fenntartható használatáról szóló kötelező erejű nemzetközi eszközről,
- tekintettel a „Kék növekedés: A fenntartható tengergazdálkodási és tengergazdasági növekedés lehetőségei” című, 2012. szeptember 13-i bizottsági közleményre (COM(2012)0494),
- tekintettel az Európai Bizottság „A kék energia – Az európai tengerekben és óceánokban rejlő energia potenciáljának kiaknázásához szükséges intézkedések 2020-ig és azon túl” című, 2014. január 20-i közleményére (COM(2014)0008),

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2016)0478.

⁽²⁾ HL C 70. E, 2012.3.8., 70. o.

2018. január 16., kedd

- tekintettel a „Kék növekedés: A fenntartható fejlődés javítása az Unióban a tengerészeti, a tengeri közlekedési és a turisztikai ágazaton belül” című, 2013. július 2-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
 - tekintettel eljárási szabályzata 52. cikkére,
 - tekintettel a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság jelentésére, valamint a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság és a Halászati Bizottság véleményére (A8-0399/2017),
- A. mivel széles körben elfogadott nézet, hogy az óceánok ökológiai egészségét érintő fenyegetés jelentős, és ha a nemzetközi közösség nem tesz célzott és összehangolt erőfeszítéseket, fennáll visszafordíthatatlan károsodásának kockázata;
- B. mivel felhalmozódását és elterjedését figyelembe véve a tengeri hulladék jelenti valószínűleg a leggyorsabban növekvő fenyegetést a világ óceánjainak egészségére nézve; mivel a mikroműanyagok különösen aggodalmat keltenek, mert kis méretüknél fogva számos élőlény számára elérhetőek (tengeri madarak, halak, kagylók, csalféreg és zooplanktonok); mivel a világ óceánjaiban a becslések szerint felhalmozódott 150 millió tonna műanyag súlyos környezeti és gazdasági károkat okoz, többek között károsítja a part menti közösségeket, a turizmust, a hajózást és a halászatot;
- C. mivel a jelenleg a tengeri környezetre nehezedő nyomás magában foglalja többek között az élőhelyek és az ökoszisztémák károsodását, tartósan megmaradó veszélyes anyagokat az üledékekben és a víztetekben, a korallzatónyok állapotának romlását, az inváziós fajokat, a szennyezést, a tápanyagok feldúsulását és a tengeri közlekedést, a nyersanyagok kitermelését, valamint a tengeri fajok túlzott arányú hasznosítását és a vizeknek az éghajlatváltozás okozta savasodását és felmelegedését;
- D. mivel a tengerpartokon csak 2010-ben kb. 4,8–12,7 millió tonna műanyag-hulladék – pl. élelmiszer-csomagolás és műanyagpalack – gyűlt össze ⁽²⁾, amely a világ teljes műanyag-termelésének kb. 1,5–4,5 %-a, és a műanyag felhalmozódó mennyisége 2020-ig a tengerbe juttatott hulladék teljes mennyiségének megtízszereződéséhez fog vezetni;
- E. mivel a „hulladéktörmelék” kisméretű hulladék nyilvánosan elérhető területeken, amelyet nem megfelelő módon juttattak a környezetbe (szárazföldön, édesvizekben vagy a tengerekben), akár szándékosan, akár hanyagságból;
- F. mivel több mint 100 tonna műanyag-hulladék és mikroműanyag szennyezi és fenyegeti óceánjaink életét;
- G. mivel jelentős változások nélkül 2100-ig a tengeri fajok több mint fele a kihálás szélére kerülhet;
- H. mivel a műanyag használata fogyasztási cikkek előállítására egyre elterjedtebb, és a termelésük gyors ütemben növekedett azóta, hogy a műanyagok első ízben kerültek szélesebb körű felhasználásra fél évszázada, ami globálisan kb. 322 millió tonna műanyag gyártását eredményezte 2015-ben; mivel a termelés növekedése, a műanyag felhasználásának módjával és a demográfiai változásokkal együtt az óceánokba juttatott műanyag-hulladék mennyiségének növekedéséhez vezetett; amennyiben ez a tendencia folytatódik, az ENSZ Környezetvédelmi Programja szerint 2050-ig közel 33 milliárd tonna műanyag fog felhalmozódni;
- I. mivel a tengeri hulladék kb. 80 %-a a szárazföldről származik, ezért a tengeri hulladék problémája hosszú távon nem kezelhető anélkül, hogy ne kerülne kidolgozásra tényleges politika és fellépés a szárazföldi hulladék mennyiségének csökkentése és korlátozása érdekében;

⁽¹⁾ HL C 75., 2016.2.26., 24. o.

⁽²⁾ Plastic waste inputs from land into the ocean (A szárazföldről az óceánba kerülő műanyag-hulladék), Jenna R. Jambeck, Roland Geyer, Chris Wilcox, Theodore R. Siegler, Miriam Perryman, Anthony Andrady, Ramani Narayan, Kara Lavender Law, *Science*, Vol. 347, Issue 6223, 2015. febr. 13., 768-771. o.

2018. január 16., kedd

- J. mivel a hulladék leggyakoribb fajtái a cigarettacsikkek, a műanyagzacskók, a halászati felszerelés, pl. hálók és a csomagolás minden típusa; mivel a tengeri hulladék 60–90 %-a egy vagy több műanyag polimer, pl. polietilén (PE), polietilén-tereftalát (PET), polipropilén (PP) és polivinilklorid (PVC) felhasználásával készül, amelyek mindegyikének rendkívül hosszú a lebomlási ideje; mivel ennek eredményeképpen a ma gyártott műanyagok többsége csak évtizedek, sőt évszázadok alatt bomlik le;
- K. mivel a műanyag hulladék halálos eseteket és megbetegedést okoz a tenger élővilágában fulladás, hulladékba gabalyodás és mérgezés révén; mivel a hullámozás és a napfény által felbontott műanyagok 5 mm átmérőjűnél kisebb mikrorészecskékre szakadnak, amelyek a tengeri élőlények – pl. kagylók, férgek és zooplanktonok – gyomrába jutnak, az alig fél milliméter nagyságú nanoműanyagok pedig áthatolnak a kisebb tengeri állatok sejtmembránján és sejtmagjain; mivel a pusztán szemmel láthatatlan műanyag hulladék már a forrásnál belép az élelmiszerláncba;
- L. mivel az ENSZ Környezetvédelmi Programja szerint a tengeri műanyag hulladék becsült költsége a természeti tőkében okozott kárt tekintve kb. évi 8 milliárd USD⁽¹⁾, és a halászat, a tengeri közlekedés, a turizmus és a szabadidős szolgáltatások csak néhányak azon ágazatok közül, amelyekre kihat a tengeri szennyezés;
- M. mivel amíg (a tengeri környezetben) a biológiai lebonthatóságnak nincs nemzetközileg elfogadott meghatározása, a „biológiailag lebomló” címkével ellátott műanyag termékek bevezetése nem fog jelentős változást hozni sem az óceánokba kerülő műanyag mennyisége, sem a tengeri környezetben okozott fizikai és kémiai hatások kockázata terén;
- N. mivel a különböző forrásokból – beleértve a mezőgazdasági szivárgást és a szennyvízkibocsátást – származó tápanyagszennyezés (eutrofizáció) nitrogén, foszfor és más tápanyagok magas koncentrációjával terheli túl a tengeri környezetet és nagy kiterjedésű algavirágzást eredményez, amelynek az elpusztulását követő bomlása oxigént fogyaszt, ami oxigénhiányos területek vagy „holtzónák” kialakulásához vezet, ahol a halak vagy egyéb tengeri fajok nem képesek megélni; mivel becslések szerint kb. 500 holtzóna létezik a világon, és sokkal több terület szenved károsodást a súlyos tápanyagszennyezés következtében;
- O. mivel a tengeri fajokat, amelyek alapvető életfunkciói – pl. a táplálék és pár felkutatása – rendkívüli mértékben függenek a víz alatti zajoktól, és nem képesek védekezni ellenük, fenyegeti az ipari zaj, amelyet a hajók, a szeizmikus kutatás és a rutin kiképzőgyakorlatok során használt víz alatti haditengerészeti szonárrendszerek bocsátanak ki, mivel ezek a zajok halláskárosodást okozhatnak, zavarhatják az állatok kommunikációs és navigációs jeleit, valamint fiziológiai és reprodukciós problémákat okozhatnak;
- P. mivel a tengeri biológiai sokféleség csökkenése gyengíti az óceán ökoszisztémáját és a zavarokkal szembeni ellenállóképességét, valamint képességét az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és arra, hogy betöltse globális ökológiai és éghajlati szabályozó szerepét; mivel az emberi tevékenység okozta éghajlatváltozás közvetlen hatást gyakorol a tengeri fajokra, megváltoztatva egyedszámukat, diverzitásukat és eloszlásukat, és kihat táplálkozásukra, fejlődésükre és szaporodásukra, valamint a fajok közti kapcsolatokra;
- Q. mivel az óceánok határokön átívelő jellege miatt a tevékenységek és az általuk okozott nyomás tengeri régiókon átnyúló együttműködést tesznek szükségessé a kormányok között a közös erőforrások fenntarthatóságának biztosítása érdekében; mivel ezért az óceánpolitikai irányítási intézkedések sokrétűsége és összetettsége széles körű interdiszciplináris szakértelmet, valamint regionális és nemzetközi együttműködést igényel;
- R. mivel az Európai Unió tagállamainak kizárólagos gazdasági övezetei több mint 25,6 millió km² területre terjednek ki, amely szinte teljes egészében a legkülső régiókban, valamint a tengerentúli országokban és területeken helyezkedik el, ami révén az Európai Unió a világ legnagyobb tengeri területe; mivel az Európai Uniónak ezért kötelessége, hogy vezető szerepet töltsön be az óceánpolitika hatékony és ambiciózus nemzetközi irányításának kialakítása terén;

⁽¹⁾ Tengeri műanyag hulladék és mikroműanyagok, UNEP, <https://wedocs.unep.org/rest/bitstreams/11700/retrieve>

2018. január 16., kedd

- S. mivel kutatások során megállapítást nyert, hogy egy olajszennyezés közvetlen hatása a tengeri organizmusokra és biológiai rendszerekre magában foglalhatja többek között a tengeri fajok viselkedési zavarait és pusztulását, a mikrobák elszaporodását, a hipoxiát (a víz oxigénkoncentrációjának csökkenését), az olajszennyezés felszámolására használt vegyi anyagok mérgező hatását és a mélytengeri korallok pusztulását;
- T. mivel a tengeri közlekedés a CO₂-kibocsátás, illetve egyéb, nem CO₂-alapú kibocsátások – köztük a nitrogén-oxidok, a kén-oxidok, a metán, a por és a feketeszén – kibocsátása révén befolyásolja a globális éghajlatot és a levegő minőségét;
- U. mivel azon kőolaj- és gázkészletek feltárása, kitermelése és szállítása, amelyek a világ számos részén a tengerfenék alatt találhatóak, súlyosan károsíthatja az érzékeny tengeri területeket és megzavarhatja a tengeri fajokat; mivel a kőolaj- és gázkészletek feltárása és a fúrások számos esetben megengedettek a védett tengeri területeken vagy azok közelében;
- V. mivel az EUMSZ 191. cikke a védelem magas szintjére kötelezi az Uniót a környezetvédelmi politikája terén, beleértve az elővigyázatosság elvét, illetve a „szennyező fizet” elvének alkalmazását;
- W. mivel az Északi-sarkvidék tengeri közlekedésében többszörösen jelentkeznek a nehéz fűtőolaj használatából fakadó kockázatok: olajkiömlés esetén a rendkívül nagy sűrűségű üzemanyag emulgeálódik, lesüllyed és a jégbe belefagyva rendkívül messzire eljuthat; mivel a kiömlött nehéz fűtőolaj hatalmas kockázatot jelent az Északi-sarkvidék őslakos közösségeinek élelmiszer-biztonságára nézve, hiszen azok megélhetése a halászatból és a vadászatból függ; mivel a nehéz fűtőolaj égése során kén-oxidok, nehézfémek és nagymennyiségű korom keletkezik, amely az északi-sarkvidéki jégre lerakódik, és ennek hatására a jégtömeg nagyobb mértékben nyeli el a hőt, és így felgyorsul a jégolvadás és az éghajlatváltozás; mivel a déli sarkvidéket övező vizeken az IMO tiltja a nehéz fűtőolajok szállítását és felhasználását;
- X. mivel a nitrogén-oxid-kibocsátás nagy részét, különösen a kikötővárosokban és a tengerparti területeken a hajózás okozza, és súlyos problémát jelent a közegészség és a környezet védelme terén Európában; mivel az Unióban a hajózásból származó teljes nitrogén-oxid-kibocsátás továbbra is nagyrészt szabályozatlan, és amennyiben a helyzet nem változik, a becslések szerint már 2020-ban meg fogja haladni a szárazföldi nitrogén-oxid-kibocsátást ⁽¹⁾;
- Y. mivel a kikötőkben tartózkodó hajók általában segédmotorokat használnak, hogy elektromos áramot állítsanak elő a kommunikációhoz, a világításhoz, a szellőztetéshez és egyéb fedélzeti eszközök működtetéséhez; mivel ez az üzemanyag-égetés olyan szennyező anyagok kibocsátásával jár, mint a kén-dioxid (SO₂), nitrogén-oxidok (NOx), a fekete szén és a lebegő részecskék;
- Z. mivel a part menti villamosenergia-ellátás során a hajók a kikötő villamosenergia-hálózatára csatlakoznak a kikötés ideje alatt; mivel a helyszínek nagy többségén a part menti villamosenergia-ellátáshoz használt energiaszerkezet kevesebb kibocsátást eredményez, mint az üzemanyag elégetése a hajókon ⁽²⁾; mivel a jelenlegi jogszabályok, pl. a kénről szóló (EU) 2016/802 irányelv egyértelműen elismerik a part menti villamosenergia-ellátást az alacsony kéntartalmú hajózási tüzelőanyagok használatára vonatkozó követelmény alternatívájaként, míg az alternatív üzemanyagok infrastruktúrájának kiépítéséről szóló 2014/94/EU irányelv kötelezi a tagállamokat annak biztosítására, hogy a part menti villamosenergia-ellátást prioritásként alakítsák ki a TEN-T törzshálózathoz tartozó kikötőkben, valamint egyéb kikötőkben is 2025. december 31-ig;
- AA. mivel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) 2014. évi ötödik értékelő jelentésében bemutatott tudományos bizonyítékok szerint az éghajlati rendszer felmelegedése kétségtelen tény, az éghajlat változóban van, és a 20. század közepe óta megfigyelhető felmelegedés fő oka az emberi tevékenység, amelynek az éghajlat változására gyakorolt széles körű és jelentős hatásai mostanra nyilvánvalóvá váltak a természeti és az emberi rendszerekben valamennyi földrészen és az óceánokban;
- AB. mivel a világ szélenergiajának legalább 90 %-át az óceánok feletti légörvények tartalmazzák, és a szél, a hullámok és az áramlatok együtt 300-szor annyi energiát tartalmaznak, mint amennyit az emberek jelenleg fogyasztanak; mivel az Európai Óceánenergia Egyesület 2010-es jelentése szerint a hasznosított óceáni energia telepített teljesítménye 2030-ra elérhetné a 3,6 GW teljesítményt, amely az évszázad közepére közel 188 GW-ra nőhetne, míg 2050-ben egy világelső európai óceánenergia-ipar évente 136,3 millió tonna CO₂ légkörbe való kibocsátását előzhetné meg évente, és 470 000 új zöld munkahelyet teremthetne;

⁽¹⁾ A nemzetközi hajózás hatása az európai levegőminőségre és az éghajlatterhelésre – Európai Környezetvédelmi Ügynökség, 2013.

⁽²⁾ Winkel, R., Weddige, U., Johnson D., Hoen, V., és Papaefthimiou, S. (2015), Shore Side Electricity in Europe: Potential and environmental benefits (Part menti villamosenergia-ellátás Európában: lehetőségek és környezeti haszon), Energy Policy, DOI: <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0301421515300240>

2018. január 16., kedd

- AC. mivel 2015-ben az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület azt állította, hogy az évszázad végéig tartó időszakban az éghajlatváltozás 2 °C-ra való korlátozása érdekében az olajtartalékok harmadának, a gáztartalékok felének és a széntartalékok több mint 80 %-ának kiaknázatlanul kell maradnia;
- AD. mivel a Párizsi Megállapodás célja, hogy elérje „az üvegházhatású gázok kibocsátásának mielőbbi globális tetőzését” annak érdekében, hogy a globális átlaghőmérséklet növekedését az iparosodás előtti szintet jóval kevesebb mint 2 °C-kal meghaladó szinten tartsa, és arra törekszik, hogy a hőmérséklet növekedését 1,5 °C-ra korlátozza, miközben a Meteorológiai Világszervezet (WMO) közelmúltbeli jelentése szerint az iparosodás előtti szinthez képest mért globális felmelegedés 2016-ban elérte a jelentősnek tekinthető 1,1 °C-ot;
- AE. mivel a Párizsi Megállapodásban foglalt, 2 °C alatti átlagos hőmérséklet-növekedésre vonatkozó cél teljesítésének elmulasztása hatalmas környezeti hatással és gazdasági költségekkel járna, fokozná többek között olyan átbillenési pontok elérésének valószínűségét, amelyeknél a hőmérsékleti szintek korlátoznák az óceánok természetes szén-dioxid-elnyelő képességét;
- AF. mivel figyelembe kell venni a tengeri szélenergia és az óceánenergia (a hullámok, az apály-dagály és a tengerek hőjének energiája) által nyújtott lehetőséget a tiszta energia termelése terén, a környezet és a jelenlegi ökoszisztémák tiszteletben tartásának feltétele mellett; mivel a tiszta energiák lehetőséget nyújtanak az Unió számára a gazdasági növekedés ösztönzésén és a szakképesítést igénylő munkakörök kialakításán kívül arra is, hogy javítsa energiaellátásának biztonságát, és versenyképesebbé váljon a műszaki innováció révén;
- AG. mivel az óceánpolitikai irányítás fejlesztése hozzájárul majd az egyenlő versenyfeltételek globális megteremtéséhez a vállalkozások és többek között az európai óceánenergia-ágazat számára;
- AH. mivel a tengerek szennyezése – pl. hulladék, vegyi anyagok vagy energia közvetlen vagy közvetett vízbe juttatása, beleértve az emberi eredetű tengeralatti zajokat – károsítja vagy károsíthatja a tengerek biológiai erőforrásait és a tengeri ökoszisztemeket, csökkenti a biológiai sokféleséget, veszélyezteti az emberi egészséget, akadályozza a tengeri tevékenységeket és megváltoztatja a víz minőségét;
- AI. mivel az Uniónak vezető szerepet kell játszania a nemzetközi fórumokon folytatott vitákban és tárgyalásokon annak érdekében, hogy az összes fél eleget tegyen az üvegházhatású gázok vagy szennyező anyagok kibocsátásának csökkentése terén vállalt kötelezettségeinek, és megbirkózzon a fenntartható erőforrás-gazdálkodás jelentette egyre nagyobb kihívásokkal;
- AJ. mivel a tengeri megújuló energia kiaknázása hozzájárulhat az energetikai önállóság céljának eléréséhez az EU kis szigetein;
- AK. mivel a nemzetközi szervezetek átláthatósága a demokratikus elszámoltathatóság és az inkluzivitás biztosításának kulcsfontosságú tényezője;
- AL. mivel a tengerek és óceánok potenciálisan a tiszta energia fő forrásává válhatnak; mivel a megújuló tengeri energia lehetőséget nyújt az Unió számára a gazdasági növekedés ösztönzésén és a szakképesítést igénylő munkakörök kialakításán kívül arra is, hogy javítsa energiaellátásának biztonságát, és versenyképesebbé váljon a műszaki innováció révén; mivel e helyi erőforrás kiaknázása különösen fontos a szigetállamok és -régiók számára, főleg a legkülső régiókban, ahol az óceán energiája hozzájárulhat az energetikai önellátáshoz és leválthatja a dízelerőművek által magas költségen termelt energiát;

Az óceánpolitikai irányítás nemzetközi keretének javítása

1. emlékeztet az óceánok és tengerek alapvető fontosságára a földi élet támogatása, a fenntartható fejlődés, a foglalkoztatás és az innováció, valamint a szabadidős célú használat és a rekreációs érték szempontjából; osztja az óceánok hatékonyabb és egységesebb irányításának és védelmének szükségességére vonatkozó fokozódó aggodalmat;
2. üdvözli a nemzetközi óceánpolitikai irányításról és a javasolt fellépésekről szóló közös közleményt, amely kiemeli az EU elkötelezettségét az óceánok, a tengerek és a tengeri erőforrások megőrzésének és fenntartható hasznosításának – az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendjének 14. fenntartható fejlesztési céljában is azonosított – megvalósítása iránt; elismeri a probléma átfogó jellegét és a koordinált és egységes megközelítés szükségességét az óceánok hatékonyabb irányításának biztosítása érdekében; felhívja az Uniót, hogy globális szereplőként vállaljon vezető szerepet a nemzetközi óceánpolitikai irányítás megerősítésében, és szüntesse meg a meglévő hiányosságokat az óceánok kezelésére irányuló fenntartható megközelítés kialakítása során szerzett szakértelme révén;

2018. január 16., kedd

3. emlékeztet a fenntartható fejlesztési célok egységes és oszthatatlan jellegére, valamint azok kapcsolataira és szinergiáira, és ismét hangsúlyozza annak alapvető fontosságát, hogy az Unió összes fellépésére a 2030-ig tartó időszakra szóló menetrend útmutatásai szerint kerüljön sor, beleértve az abban hangsúlyozott alapelveket;
4. felhívja az Európai Bizottságot, hogy határozzon meg világos határidőket, adott esetben jogalkotási javaslatokat előterjesztve, és az óceánkutatáshoz, a kapacitásépítéshez és a technológiatranszferhez hasonló területeken történő együttműködés javítása érdekében a tagállamokkal összefogva, valamint mechanizmusokat létrehozva az uniós szintű koordináció, folyamatos nyomon követés és értékelés támogatására annak érdekében, hogy hatékonyan végrehajtsa a közös közleményben felsorolt fellépéseket; kiemeli a Szerződésnek az elővigyázatosság alapelveire, illetve a „szennyező fizet” elvre vonatkozó rendelkezéseit, és hangsúlyozza az ökoszisztémán alapuló megközelítés fontosságát az óceánpolitikai irányítással kapcsolatos minden uniós fellépés során;
5. újból megfogalmazza a fenntartható fejlesztési célok – különösen, de nem kizárólag „Az óceánok, tengerek és tengeri erőforrások megőrzése és fenntartható hasznosítása a fenntartható fejlődés céljait követve” elnevezésű 14. cél – fokozott tengeri dimenzióját;
6. üdvözli és teljes mértékben támogatja „A mi óceánunk, a mi jövőnk: felhívás” című dokumentumot, amely a 14. fenntartható fejlesztési cél (az óceánok, tengerek és tengeri erőforrások megőrzése és fenntartható hasznosítása a fenntartható fejlődés céljait követve) megvalósításának támogatására irányuló 2017. júniusi ENSZ-konferencián került elfogadásra; nagy meglepetéssel nyugtázza az 1 328 önkéntes kötelezettségvállalást, amelyet kormányok, egyéb kormányközi és civil szervezetek, a magánszektor, felsőoktatási és kutatóintézetek, illetve a tudományos közösség tett az óceánok megőrzése terén, valamint az óceánoknak az emberi túlélés terén játszott fontos szerepe iránti tudatosság növelése érdekében;
7. emlékeztet arra, hogy az Európai Unió jogalkotási és menedzselési eszközök átfogó készletével rendelkezik, amelyek az óceánpolitikai irányítás egyes területeire összpontosítanak, mindazonáltal az Unió regionális tengereinek továbbra is kritikus az állapota, amelynek okai a források kizsákmányolása, az óceánok egészségét és produktivitását befolyásoló szerves és szervetlen szennyezések, a biológiai sokféleség csökkenése, az élőhelyek állapotának romlása, az inváziós fajok, a hanyatló part menti közösségek és a tengeri ágazatok közti konfliktusok;
8. felhívja az Európai Bizottságot az óceánpolitikai irányításról szóló közös közlemény nyomon követésére, a felülvizsgált intézkedésekről szóló eredményjelentés és a jövőbeni intézkedések precíz menetrendjének közzététele révén, kapcsolatokat hozva létre ezen intézkedések és a meglévő európai kezdeményezések, valamint a meglévő nemzetközi eszközök között;
9. arra ösztönzi az Európai Bizottságot, hogy adott esetben tegyen javaslatot a Tanács számára óceánpolitikai partnerségek kialakítására a főbb nemzetközi partnerekkel a jobb globális kormányzás és szakpolitikai egységesség céljának elérése érdekében, támaszkodva a meglévő kétoldalú együttműködési keretekre, például a halászati és tengerügyekről szóló magas szintű párbeszédre;
10. elismeri az ENSZ Tengerjogi Egyezménye (UNCLOS) kulcsszerepét az erőfeszítések koordinálásában és az óceánokkal összefüggő globális kérdések kezelése terén elérendő koherencia megvalósítását szolgáló alapvető jogi keret biztosításában; sürgeti a part menti tagállamokat, hogy tartsák tiszteltben a tengeri környezet és biológiai erőforrásai védelme és megőrzése terén az UNCLOS értelmében rájuk háruló kötelezettségeket, valamint a tengeri szennyezés megelőzésére és korlátozására vonatkozó kötelezettségeiket; megjegyzi, hogy a tagállamok felelősek a kárért, amit a szennyezés elleni küzdelemre vonatkozó nemzetközi kötelezettségeik megsértése okoz;
11. felszólítja az államokat, hogy óceánjaink megőrzése érdekében javítsák jogrendszerüket; felszólítja a tengerszennyezés kapcsán fellépő „ökológiai kár” fogalmának nemzetközi elismerésére, hogy kompenzációt lehessen követelni, amikor szabálysértés elkövetésére derül fény; felszólítja a felelősségi lánc elvének bevezetésére, amelynek célja azok meghatározása, akik a teljes parancsnoki láncban okozott környezeti kárért felelősek;
12. hangsúlyozza, hogy az EU-nak törekednie kell annak biztosítására, hogy a halászattal kapcsolatos rendelkezések fontos szerepet játsszanak a nemzeti joghatóságokon kívül eső területeken a tengeri biológiai sokféleség megőrzéséről és fenntartható hasznosításáról szóló, ENSZ Tengerjogi Egyezménye keretében létrejövő, kötelező jogi erővel bíró eszközben;

2018. január 16., kedd

13. sürgeti valamennyi államot, hogy csatlakozzon a vonatkozó halászati eszközökhöz, elsősorban a nemzetközi védelmi és gazdálkodási intézkedések nyílt tengeri halászhajók általi betartásának előmozdításáról szóló FAO-megállapodáshoz, a kizárólagos gazdasági övezeteken túlnyúló halállományokról, valamint a hosszú távon vándorló halállományokról szóló ENSZ-megállapodáshoz és a kikötő szerinti államoknak a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat megelőzésére, megakadályozására és felszámolására irányuló intézkedéseiről szóló megállapodáshoz, továbbá teljes körűen hajtsa végre ezen eszközöknek és a FAO más nemzetközi cselekvési terveinek a rendelkezéseit;

14. üdvözli az EU által elért előrelépést a közös halászati politika külpolitikai vetülete tekintetében; hangsúlyozza, hogy ez a dimenzió a nemzetközi és partnerségi megállapodásokkal együtt fontos eszközt képez, amely előmozdítja az EU környezetvédelmi és szociális normáit, valamint a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni nemzetközi küzdelemre irányuló rendelkezéseket;

15. megállapítja, hogy a halászati ágazat átláthatóságára irányuló kezdeményezés nemrégiben elfogadta globális standardját; bátorítja az államokat, hogy jelentkezzenek a halászati ágazat átláthatóságára irányuló kezdeményezésben való részvételre; felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy támogassák a fenti kezdeményezést;

16. úgy véli, hogy igen fontos, hogy az uniós halászati flotta számára egyenlő versenyfeltételeket biztosítsanak, különös tekintettel az EU magas szintű környezetvédelmi és fenntarthatósági normáira, amelyeket az uniós halászhajóknak alkalmazniuk kell;

17. kitar amellett, hogy az EU annak érdekében, hogy saját flottáját a környezeti fenntarthatóság szempontjából ne hozza hátrányos helyzetbe, a nemzetközi fórumokon és a kétoldalú együttműködések során ugyanazokat a halászattal kapcsolatos környezetvédelmi normákat támogassa, amelyeket az uniós halászhajóknak is be kell tartaniuk;

18. emlékeztet az 1970. december 17-i 2749 (XXV) ENSZ határozatra, amely elismeri, hogy „a nemzeti joghatóság határain túli tengerfenék és az ahhoz tartozó altalaj, valamint az e területen található erőforrások az emberiség közös örökségének részét képezik”, valamint a Montego Bay-i Egyezmény 136. cikkére, amely szerint „a nemzetközi joghatóság határain túli tengerfenék és az ahhoz tartozó altalaj, valamint az e területen található erőforrások az emberiség közös örökségének részét képezik”;

19. felhívja a Bizottságot, hogy ösztönözze a tagállamokat a bányászati feltárással és kitermeléssel kapcsolatos engedélyezés megszüntetésére a nemzeti joghatóság határain túli területeken, valamint a kontinentális talapzataikon való bányászatra vonatkozó engedélyek kiadásának megszüntetésére;

20. a légszennyezésre vonatkozó nemzetközi jog tekintetében megállapítja továbbá, hogy az UNCLOS értelmében a tagállamok nem ellenőrizhetik a hajókat, még a jogsértést alátámasztó szilárd bizonyítékok esetén sem; ezért felszólítja az ENSZ részes feleit, hogy erősítsék meg az UNCLOS jogi keretrendszerét azzal a céllal, hogy kezeljék az esetleges fennálló irányítási hézagokat, és hozzanak létre erőteljes jogérvényesítési mechanizmusokat a nemzetközi környezetvédelmi jog tekintetében;

21. kéri a nemzetközi szabályozás kialakítását az óceánokban és a tengerfenéken elhelyezett nukleáris hulladék és szennyezés elleni intézkedések terén, gyakorlati intézkedések megvalósítását célozva azok környezeti és egészségügyi hatásának korlátozása, valamint a tengerfenék szennyezésének megszüntetése érdekében;

22. hangsúlyozza, hogy az átláthatóság biztosítása, beleértve a környezeti ügyekben az Aarhusi Egyezmény által előírt információhoz való nyilvános hozzáférést, az érdekelt felek bevonását, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételét és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosítását, továbbá az ENSZ-szervezetek, például a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) és a Nemzetközi Tengerfenék Hatóság legitimitásának javítása, beleértve az országok nemzetközi szervezetekhez rendelt képviselőinek nyilvános elszámoltathatóságát, kiemelt ügy a fennálló irányítási hiányosságok kezelése terén; felhívja a tagállamokat és az Európai Bizottságot, hogy a Nemzetközi Tengerfenék Hatóság keretében működjenek együtt az átláthatóság biztosítása érdekében a hatóság munkamódszereire vonatkozóan, továbbá tényleges képességének biztosítása terén a környezeti hatások felmérésére, valamint a tengeri környezetnek a káros hatásoktól való hatékony védelme és a tengeri környezet védelme és megőrzése érdekében, az Egyesült Nemzetek Tengerjogi Egyezménye XI. és XII. részében előírtaknak megfelelően;

23. felhívja a tagállamokat, hogy vállaljanak proaktív és előremutató szerepet a nemzetközi szervezetekben, átláthatósági reformokat javasolva és a végrehajtott fellépések átfogó környezeti ambíciózusságának növelése révén;

2018. január 16., kedd

24. hangsúlyozza, hogy az óceánpolitikai irányítási keret javítása maga után vonja a regionális és globális erőfeszítések megerősítését azáltal, hogy előmozdítja a már megállapodás tárgyát képező többoldalú eszközöket, valamint stratégiákat és ezek jobb végrehajtását; arra buzdítja az Európai Bizottságot, hogy – a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) javaslatának megfelelően – segítse elő a fokozottabb nemzetközi együttműködést a tengerekkel kapcsolatos tudomány és technológia területén;
25. hangsúlyozza a megerősített együttműködés, a szakpolitikai koherencia és koordináció szükségességét a kormányok és intézmények között minden szinten, így a nemzetközi szervezetek, a regionális és szubregionális szervezetek és intézmények, megállapodások és programok között is; ebben a tekintetben rámutat a hatékony és átlátható, több szereplőt bevonó partnerségek fontos szerepére, és a kormányok aktív együttműködésének fontosságára a globális, regionális és szubregionális testületekkel, a tudományos közösséggel, a magánszektornal, az adományozók közösségével, a civil szervezetekkel, a közösségi csoportokkal, a felsőoktatási intézményekkel és más érintett szereplőkkel;
26. felhív regionális megállapodások kialakítására, amelyek célja a tengeri környezetek irányításának szigorítása, különös tekintettel a 14. fenntartható fejlesztési célra; felhívja az Európai Uniót és a nemzetközi szervezeteket, hogy különösen a hivatalos fejlesztési támogatás révén növeljék a regionális szervezeteknek juttatott támogatást, valamint a harmadik országok számára a 14. fenntartható fejlesztési cél elérése érdekében juttatott támogatást;
27. hangsúlyozza a part menti helyi hatóságok és a legkülső régiók bevonásának fontosságát abba a folyamatba, amely közelebb hozza az uniós polgárokhoz a nemzetközi óceánpolitikai irányítást;
28. hangsúlyozza átfogó stratégiák kidolgozásának szükségességét az óceánok természetes és kulturális jelentőségére vonatkozó tudatosság növelése érdekében;
29. kiemeli az EU északi-sarkvidéki szerepvállalásával kapcsolatos olyan konkrét és kézzelfogható cselekvési terv szükségességét, amelynek kiindulópontja az Északi-sarkvidék sérülékeny ökoszisztémáinak megőrzése és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenállóképeségük növelése;
30. rámutat, hogy a Jeges-tenger középső térségére nem terjednek ki a nemzetközi megőrzési és gazdálkodási rendszerek; hangsúlyozza, hogy a Jeges-tengeren zajló szabályozatlan halászat megelőzése érdekében az Európai Unió és a tagállamok összehangolt megközelítésére van szükség;
31. megismétli az Európai Unió Északi-sarkvidékre vonatkozó integrált politikájáról szóló 2017. március 16-i állásfoglalásában a Bizottsághoz és a tagállamokhoz intézett azon 2017 felhívását, hogy az Antarktisz körüli vizek szabályozására jelenleg vonatkozó, a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló nemzetközi egyezmény (MARPOL) révén hozzanak meg minden szükséges intézkedést a nehéz fűtőolaj fedélzeten történő használatára és tüzelőanyag-tartályokban való szállítására vonatkozó, nemzetközileg megállapított tilalom előmozdítására az északi-sarki tengereken hajózó járművek esetén; felkéri a Bizottságot, hogy a nemzetközi óceánpolitikai irányításról szóló álláspontjába foglalja bele a nehéz tüzelőolaj használatának környezeti, társadalmi, egészségügyi és éghajlati kockázatait; felhívja a Bizottságot, hogy megfelelő nemzetközi intézkedések hiányában terjesszen elő az északi-sarkvidéki vizeken áthaladó, uniós kikötőkből induló hajókra vonatkozó szabályokat a nehéz fűtőolajok használatának és szállításának tilalma céljából;
32. felszólítja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy tevékenyen dolgozzanak az IMO Északi-sarkvidéken hajózó hajók koromkibocsátásának csökkentéséről szóló elhúzódo munkatervének mielőbbi véglegesítésén a gyors hőmérséklet-emelkedések és a régióban a sarkvidéki jégtakaró egyre gyorsabb olvadásának lelassítása érdekében;
33. felhívja az Európai Bizottságot, hogy ösztönözze az egyenlő feltételek megteremtését a tengeri ágazatok munkaerőpiacán, és biztosítsa a tisztességes bánásmódot, hatékonyan alkalmazva a vonatkozó nemzetközi megállapodásokat, köztük a halászati ágazat munkafeltételeiről szóló egyezményt és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) tengerészeti munkaügyi egyezményét, egységes szociális keretet hozva létre a közösségi vizeken zajló tengeri tevékenységek számára;
34. felszólít a tengeri ágazathoz kapcsolódó munkakörülményekről szóló új nemzetközi megállapodás bevezetésére; emlékeztet, hogy a hajók fedélzetén még mindig meglévő rabszolgaság minden formájának véget kell vetni, és felhívja a figyelmet arra, hogy a kifogásolható munkakörülmények milyen hatással lehetnek az egyénekre, a gazdasági szereplőkre és a tengeri környezetre;

2018. január 16., kedd

35. kéri az Európai Bizottságot, hogy dolgozzon ki óceáni partnerségeket a kulcsszereplőkkel multikulturális együttműködési mechanizmusok vagy kétoldalú párbeszéd formájában, a jobb koordináció és együttműködés biztosításának céljából, az óceánra vonatkozó fenntartható fejlesztési célok sikeres végrehajtása, a fenntartható kék növekedés elősegítése, a tengeri ökoszisztémák és biológiai sokféleség megőrzése, védelme és visszaállítása, valamint az óceánokra és tengerekre nehezedő nyomás csökkentése és a fenntartható kék gazdaság feltételeinek megteremtése érdekében;

36. sürgeti az Európai Bizottságot, hogy erősítse meg a tengeri együttműködést és kapacitásépítést külpolitikai keretrendszerében, például a fejlesztési együttműködés és a kereskedelmi megállapodások tekintetében, különösen a fenntartható halászati partnerségi megállapodások keretében, olyan kapacitások kiépítése céljából, amelyek kezelik az éghajlatváltozás hatásait, a tengeri hulladékot, valamint elősegítik a hatékonyabb óceánpolitikai irányítást és a fenntartható kék növekedést;

37. felszólítja az Uniót azon elv betartására, hogy a halászati források elosztásakor figyelembe kell venni a fejlődő országok élelmezésbiztonsági igényeire gyakorolt környezeti és a társadalmi hatást, valamint azt, hogy az említett országok fejleszteni kívánják saját halászatukat, eközben pedig biztosítani kell a halászat olyan fenntartható szintjét, amely nem vezet a halászati kapacitás többletéhez a 14. fenntartható fejlesztési célban foglaltaknak megfelelően;

38. a közös halászati politikával összhangban felszólítja az EU-t, hogy minimalizálja az akvakultúra környezetre kifejtett hatását azáltal, hogy biztosítja a takarmány fenntartható származását és előmozdítja a takarmány-előállításához felhasznált, vadon élő halállományokra nehezedő nyomás csökkentésére összpontosító kutatást;

39. megjegyzi, hogy világszinten az EU a halászati termékek legnagyobb importőre, és a fogások egy részét olyan területekről importálja, ahol a halászat sokkal kevésbé fenntartható módon zajlik, mint az uniós vizeken; ösztönzi az EU-t, hogy e tekintetben használja ki pozícióját, és mozdítsa elő a fenntarthatóság fokozását valamennyi tengermedencében;

40. sürgeti az Európai Bizottságot, hogy szólítsa fel a tagállamokat a nemzeti joghatóság határain túli területekre vonatkozó mélytengeri bányászati feltárássra és kitermelésre szóló engedélyek támogatásának megszüntetésére és a tagállamok kontinentális talpzataira vonatkozó mélytengeri bányászati engedélyek kiadásának megszüntetésére;

41. felhívja az Európai Bizottságot, hogy támogassa a tengeri útvonalakon folyó embercsempészet elleni küzdelemre irányuló nemzetközi kezdeményezések fokozását;

42. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák a kereskedelmi célú mélytengeri bányászati feltárássra szóló engedélyekről szóló nemzetközi moratórium kidolgozását, amely addig lenne érvényben, amíg nem kerül sor a mélytengeri bányászatnak a tengeri környezetre, a biológiai sokféleségre és a tengeren zajló emberi tevékenységekre gyakorolt hatásának megfelelő tanulmányozására és kutatására, és az összes lehetséges kockázat ismertté nem vált;

43. hangsúlyozza az Európai Unió tengerhajózási biztonsági stratégiájának fontosságát, és felszólítja a Bizottságot, hogy külpolitikájába foglalja bele a tengerbiztonságot, figyelembe véve, hogy az áruk nagy részét tengeri úton szállítják, hogy a külső határok több mint 70 %-a tengeri határ, és hogy garantálni kell az uniós kikötőkön áthaladó utasok biztonságát;

44. kiemeli annak fontosságát, hogy az ügynökségek saját hatáskörén belül folytatni kell az együttműködés erősítését az Európai Tengerészeti Biztonsági Ügynökség (EMSA), a Frontex és az Európai Halászati Ellenőrző Hivatal (EFCA) között a parti őrségi feladatokat ellátó tagállami nemzeti hatóságok támogatása érdekében, továbbá hogy elő kell mozdítani a tengeri biztonságot és védelmet, küzdeni kell a határokon átnyúló bűnözés ellen és védeni kell a környezetet a tengeri kőolaj- és földgázkitermelő létesítményekből származó szennyezés megelőzése és csökkentése révén; úgy véli, hogy a fenti ügynökségek számára jelentősebb uniós finanszírozást kell rendelkezésre bocsátani annak érdekében, hogy el tudják látni az új feladatokat; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy továbbfejlesszék a digitális megoldásokat – például a hajózási ágazat nyilatkozattételi követelményekkel kapcsolatos eljárásainak egyszerűsítését, valamint többet beruházva az Európa egészében zajló adatcserét szolgáló közös infrastruktúrába a parti őrségi feladatokat ellátó tagállami hatóságok segítése érdekében – és az olyan fejlett tengeri technológiákat, mint az EMSA integrált tengeri szolgáltatásai a tengeri tevékenységek és más programok, például a közös tengerfelügyeleti információmegosztási környezet (CISE) felügyeleti és ellenőrzési rendszereinek javítása érdekében;

2018. január 16., kedd

45. hangsúlyozza, hogy a fenntartható tengeri gazdaság megteremtése és a tengeri környezetre nehezedő nyomás csökkentése az éghajlatváltozással, a tengerekbe és óceánokba jutó szárazföldi forrású szennyezéssel, a tengerszennyezéssel és az eutrofizációval, a tengeri ökoszisztémák és a biológiai sokféleség megőrzésével védelmével és helyreállításával, valamint a tengeri erőforrások fenntartható használatával kapcsolatos fellépéseket igényel;

46. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a Parlament egyik legutóbbi tanulmánya szerint míg a kék gazdaságnak pozitív társadalmi-gazdasági hatása lehet (a foglalkoztatás, a jövedelmek és a bruttó hozzáadott érték szempontjából), addig környezeti hatása általában negatív a part menti dinamika változásai, a tengeri szennyezés, az eutrofizáció, a tengerfenék morfológiája, valamint az élőhely/ökoszisztéma/biodiverzitás változása szempontjából; aggodalmának ad hangot, hogy a környezeti hatások jelentette halmozott terhek hátrányosan érintenék a halászatot;

47. felszólít, hogy a halászatban rejlő termelési lehetőségek helyreállítása érdekében a kék gazdaságot irányítsák a part menti közösségek rezilienciájának újbóli kiépítése felé, ezáltal támogatva az élelmezésbiztonságot, a szegénység elleni küzdelmet és az élő vízi erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodást; emlékeztet, hogy mielőtt a kék gazdaságban bármilyen tevékenységet végrehajtanának, valamennyi érdekelt fél számára hatásvizsgálatot és teljes körű tájékoztatási és részvételi folyamatot kell biztosítani; kitarthat, hogy a kék gazdaságnak hozzá kell járulnia a 14. fenntartható fejlesztési cél eléréséhez, azaz az óceánok és a tengeri erőforrások védelméhez és fenntartható használatához;

48. úgy véli, hogy a kék gazdaság terén tett befektetéseknek nem szabad véges forrásoktól függeniük, hanem az „öko-innovációra” kell összpontosítaniuk, nem lépve túl a természetes regenerálódás mértékét, továbbá a természetvédelemre, az éghajlatváltozás enyhítésére és az ahhoz való alkalmazkodásra;

49. sürgeti a tagállamokat, hogy tegyenek további erőfeszítéseket a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv időben történő végrehajtására a tengervizek jó környezeti állapotának 2020-ra történő elérése érdekében, külön kötelezettségvállalást téve a tengeri szennyeződés minden típusa – beleértve a tápanyagszennyezést és a tengeri hulladékot – által a part menti és a tengeri környezetben tett kár elkerülésére, valamint a nem fenntartható halászatot ösztönző káros támogatások megszüntetésére és a tengeri hulladék és műanyag elleni világméretű küzdelem erősítésére;

50. komoly nemzetközi kihívásnak tekinti a tengeri műanyag hulladék képződésének megelőzését, gyűjtését és újrafeldolgozását és felhívja az Európai Bizottságot, hogy vezessen be olyan intézkedéseket, mint a kutatás támogatásának növelése és a problémának a fenntartható „kék gazdaság” körébe helyezése annak érdekében, hogy az Unió az innovatív megoldások kezdeményezőjévé váljon, és vállaljon globális vezető szerepet e téren;

51. kéri a tagállamokat a tengeri területrendezés és az integrált partiövezet-gazdálkodás keretének létrehozásáról szóló keretirányelv gyors végrehajtására a különböző tengeri tevékenységek teljes körű és harmonikus fejlesztése érdekében;

52. sürgeti a Bizottságot, hogy szorosan integrálja az óceánpolitikai irányítással kapcsolatos kérdéseket a segélyezési és a fejlesztési szakpolitikákba;

53. emlékeztet, hogy a halászati ágazat – mint a tengereken végzett hagyományos emberi tevékenységek egyik legfontosabbika – rendkívüli jelentőséggel bír, és kulcsfontosságú eleme az integrált tengerpolitikának; rámutat, hogy a halászat az az ágazat, amelyet a leginkább érintenek egyrészt a tengerek különféle hasznosításai és a tengereken végzett tevékenységek, úgymint a tengeri közlekedés és az idegenforgalom, a városi és part menti területek fejlesztése, a nyersanyagok és energiaforrások kiaknázása, valamint a tengerfenék-kutatás, másrészt a tengeri szennyezéshez (műanyag hulladékok, vízbe dobott halászhalók, olajkiömlések, zajszennyezés, ballasztvíz-kibocsátások, ellenőrizetlen kőolaj- és földgázkitermelés és -feltárás stb.) és az éghajlatváltozáshoz (emelkedő tengerszintek, a tengerek felszíni hőmérsékletének emelkedése, part menti vízbetörések, az óceánok savasságának növekedése stb.) hasonló környezeti jelenségek;

54. hangsúlyozza a nők jelentőségét a tengeri élelmiszerek iparágában tekintve, hogy a FAO szerint ők teszik ki az iparágban dolgozók teljes állományának felét; felszólítja az Uniót, hogy – többek között a fenntartható halászati partnerségi megállapodások ágazati támogatásairól harmadik országokkal folytatott tárgyalásokon, valamint a fejlesztési segítségnyújtási eszközök megtervezésekor és a különböző nemzetközi fórumokon – ösztönözze és védje meg a nők részvételét a halászati tevékenységekben és a halászattal kapcsolatos iparágakban többek között azért, hogy ösztönzi a halászati termékek tisztességes árazását és támogatja, hogy a halászati tevékenységekben aktív nők könnyebben hozzájuthassanak a közpénzekből nyújtott támogatásokhoz és pénzügyi forrásokhoz;

2018. január 16., kedd

55. üdvözlí az Európai Bizottság műanyagokra vonatkozó stratégiájának közlögő kidolgozását, valamint a tengeri hulladék elleni harcra irányuló egyéb intézkedéseket, beleértve a nemrég bejelentett cselekvési tervet; kéri, hogy a műanyagoknak a körforgásos gazdaságban betöltött szerepére vonatkozó stratégia kifejezetten ambiciózus legyen, hogy a tengeri hulladék problémáját még a forrásánál megfelelően kezelni lehessen, és sürgeti az Európai Bizottságot, hogy álljon elő a területre vonatkozó konkrét jogalkotási lépésekkel és kötelezően bevezetendő intézkedésekkel, különösen a műanyagok és mikroműanyagok környezettudatos tervezését illetően, továbbá olyan fellépésekkel, amelyek csökkentik a szárazföldön hulladékként elhelyezett használt termékek mennyiségét, különösen a folyók és egyéb vízi utak, valamint a tengerpart közelében; mély aggodalmát fejezi ki a probléma nagyságrendje miatt; felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy csatlakozzanak a műanyagzacskók általi szennyezés csökkentését célzó, 2016 novemberében tartott marrákesi éghajlatváltozási konferencián (COP 22) kezdődő nemzetközi összefogáshoz és támogassák azt;

56. megismétli egy jól átgondolt szakpolitika szükségességét, amely a termékek várható élettartamának, tartósságának, újrafelhasználhatóságának és újrahasznosíthatóságának növelésére irányul, ahogy „Az erőforrás-hatékonyságról: úton a körforgásos gazdaság felé” című 2015. július 9-i európai parlamenti állásfoglalás⁽¹⁾ hangsúlyozza, és kiemeli továbbá, hogy a fentieket sürögösen alkalmazni kell az eldobható műanyag termékekre és csomagolásra a jelenleg készülő műanyag-stratégiában, az ezek által a tárgyak által tengeri hulladékként okozott környezeti kárra tekintettel;

57. sürgeti a Bizottságot, hogy nyújtson segítséget a tengeri hulladék problémájának kezelésére szolgáló regionális megoldások kidolgozása és nemzeti fellépések támogatása terén, annak megszüntetése céljával; sürgeti az Európai Bizottságot továbbá arra is, hogy támogassa kísérleti projektek indítását a tengeri hulladék gyűjtésére, a tengerpartok tisztítása és hulladék-halászó kampányok révén, valamint nyújtson támogatást európai halászok számára a tengeri hulladék gyűjtéséért;

58. kéri az Európai Bizottságot, hogy tegyen javaslatot olyan új jogszabályra, amely kezeli a mikroműanyag-szennyezés minden formáját, különösen a mikroműanyagok felhasználásának tiltása révén a testápolási termékekben, valamint annak biztosítása révén, hogy a műanyag pelleteteket kezelő vállalatok megfelelő szabályzattal rendelkezzenek a pelletek környezetbe jutásának minimalizálása érdekében;

59. úgy véli, hogy az egyszer használatos műanyagpoharak általi szennyezés a tengeri szennyezés egyik fő forrása, és sürgeti az Európai Bizottságot, hogy mérlelje az egyszer használatos italcsomagolások betétdíjas rendszerének egész Európára kiterjedő rendszerének bevezetését a német modell alapján;

60. felhívja az Uniót és a tagállamokat, hogy csatlakozzanak a műanyagzacskók általi szennyezés csökkentését célzó nemzetközi összefogáshoz és támogassák azt;

61. üdvözlí az Európai Bizottság szándékát egy nemzetközileg elfogadott terv előmozdítására az óceánok felmelegedésével, a tengerszint növekedésével és az elsavasodás következményeivel való szembenézésre;

62. felhívja a tagállamokat az erőforrás-hatékonyság és az újrafeldolgozás ösztönzésére, valamint a tengeri hulladéokra vonatkozó tudatosság növelésére nemzeti tájékoztatási kampányok, oktatási programok, továbbá a fenti témákban az iskolák és egyetemek közt folytatott együttműködés révén;

63. emlékeztet a körforgásos gazdaságra irányuló ambiciózus csomagot támogató álláspontjára, amely a tengeri hulladék 2025-re és 2030-ra 30 %-os, illetve 50 %-os csökkentését, valamint a műanyag csomagolóanyagok újrahasznosítási arányának növelését tűzi ki célul;

64. felhívja a tagállamokat, hogy az uniós célokhoz hasonlóan nagyra törő célokot tűzzenek ki a tengeri hulladék csökkentése terén is;

65. szorgalmazza, hogy az Európai Bizottság fokozza erőfeszítéseit a tengeri hulladék elleni küzdelem terén Európában és a világon azáltal, hogy kezeli a szárazföldi és tengeri hulladékforrásokat úgy, hogy megoldja az engedély nélküli hulladéklerakás – például halászfelszerelések – problémáját, és pénzügyileg támogatja a tengeri hulladék gyűjtését; sürgeti az Európai Bizottságot, hogy a hajókon keletkező hulladék és a rakománymaradványok fogadására alkalmas kikötői létesítményekről szóló 2000/59/EK irányelv felülvizsgálata során csökkentse a hajózásból származó tengeri hulladék mennyiségét, különösen támogatva 100 %-osan térítésmentes hulladékgyűjtőhelyek létrehozását minden európai kikötőben; további kutatás támogatására szólít fel a tengeri hulladék eloszlása és hatása, valamint a tengeri hulladék és más szennyezők elleni küzdelem nemzetközi, regionális és szubregionális stratégiáinak hatékonysága tekintetében.

(1) HL C 265., 2017.8.11., 65. o.

2018. január 16., kedd

66. hangsúlyozza, hogy az Unió elővigyázatossági elvét kell alkalmazni bármely jövőbeni mélytengeri bányászati feltárás esetén; aggasztja, hogy az Európai Bizottság ragaszkodik ahhoz, hogy a mélytengeri bányászat az Unió egyik kiemelt ágazata legyen a kék növekedés terén, mivel tudományos bizonyíték áll rendelkezésre annak jelentős és visszafordíthatatlan környezeti kockázatairól; aggódik amiatt, hogy a mélytengeri bányászat további előmozdítása káros hatással lehet a fenntartható fogyasztási és termelési mintákra való áttérésről szóló 12. fenntartható fejlesztési cél eléréséhez szükséges fellépésekre;

67. hangsúlyozza, hogy az elővigyázatosság elvét kell alkalmazni a mélytengeri bányászat feltörekvő ágazatára, és tekintettel a tudomány figyelmeztetéseire a jelentős és potenciálisan visszafordíthatatlan környezeti károkról, úgy véli, hogy az Uniónak nem szabad támogatnia ezen iparág fejlesztését, ehelyett fenntartható alternatívákba kell beruháznia, különösen a fenntartható fogyasztásra és termelésre való áttérés terén, a 2030-ig tartó időszakra szóló menetrend 12. fenntartható fejlesztési céljában szereplő felhívásnak megfelelően;

68. hangsúlyozza, hogy nem szabad engedélyezni a kőolaj- és gázkészletek feltárását vagy a fúrásokat a védett tengeri területeken vagy azok közelében, illetve a jelentős természetvédelmi értékű sérülékeny területeken;

69. üdvözli a körforgásos gazdaságra irányuló uniós cselekvési tervet, és felhívja az Európai Bizottságot, hogy javasoljon hathatós intézkedéseket a mikro- és makrorészecskék tengeri környezetbe öntésének megakadályozására, beleértve a hulladék környezetbe jutásának 50 %-os csökkentését 2020-ig, a termékgyártásra vonatkozó jogalkotási intézkedéseket, pl. az egyszer használatos műanyagok tilalmát (amennyiben természetes alternatívák állnak rendelkezésre), és adott esetben egy nemzetközi jogi eszközt;

70. felszólítja a tagállamokat, valamint a helyi és regionális hatóságokat, hogy támogassák az óceánok és tengerek szennyezését kezelő innovatív technológiai és pénzügyi kezdeményezéseket annak érdekében, hogy a kikötőkben előmozdítsák a hajózásból származó hulladék, különösen a műanyag hulladék hatékony ártalmatlanítási rendszereit, továbbá hogy a hajózási ágazaton belül hívják fel a figyelmet a tenger műanyag hulladékkal történő szennyezésének következményeire, és hogy számolják fel a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló nemzetközi egyezmény (MARPOL) végrehajtása előtt álló akadályokat;

71. hangsúlyozza, hogy az Uniónak az óceánokban található műanyag hulladék nyomon követését és jelentős csökkentését célzó globális kezdeményezés élére kell állnia; megjegyzi, hogy a tagállamok elkötelezték magukat a tengervédelmi stratégiáról szóló 2008/56/EK keretirányelv céljai iránt, amely irányelv előírja, hogy sem a tengeri hulladék jellemzői, sem mennyiségei nem okozhatnak károsodást a parti és a tengeri környezetben (10. mutató);

72. ösztönzi az óceánok és a tengerfenék szennyezését – a zajszennyezést is beleértve – okozó összes forrás elleni küzdelemre irányuló fellépést, valamint gyakorlati nemzetközi intézkedések végrehajtását az óceánok és a tengerfenék szennyezésének megszüntetése érdekében;

73. üdvözli az Európai Bizottság elkötelezettségét amellet, hogy nemzetközi szintű fellépést valósítson meg, amely nyomon követi az óceánok felmelegedését, a tengerszint-emelkedését és a vizek savasodásának következményeit; felszólít az olyan nemzetközi tudományos programok intenzívebbé tételére és fejlesztésére, amelyek célja az óceánok hőmérsékletének, sótartalmának és hőnyelésének mérése, valamint egy, az egész világra kiterjedő óceánmegfigyelési hálózat létrehozására, hogy jobban lehessen mérni az óceánok globális változásait, és javuljon az előrejelzés az éghajlatváltozásnak az óceánok életére, a szénnyelésre és a tengerek élő erőforrásaival való gazdálkodásra gyakorolt hatását illetően;

74. hangsúlyozza a műanyagtermékek életcikluson alapuló megközelítésének fontosságát, beleértve a különböző polimerek lebomlásának, valamint (tengeri környezetben történő) aprózódásuk szintjének figyelembe vételét, a következők révén: a termékek környezeti és társadalmi költségeinek internalizálása (a költségek internalizálása), a termék- és folyamatfejlesztés, a gyártás és a műanyagtermékek életciklusa területén jelentkező hiányosságok csökkentésére irányuló folyamat bővítése, a termékek élettartamának növelése, a zöld köz- és magánbeszerzés ösztönzése, többek között a zöld tervezési elvek és keretek, a környezettudatos tervezés és az öko-címkézés ösztönzése, valamint a magánszereplők – köztük a kis- és középvállalkozások – képességének erősítése a környezetbarátabb termelési folyamatokra való áttérésre;

2018. január 16., kedd

75. üdvözli az Európai Bizottság óceáni kormányzásról szóló cselekvési programjában vállalt kötelezettséget a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni küzdelem mellett; arra ösztönzi az Európai Bizottságot, hogy folytassa az ilyen típusú halászat elleni küzdelmet az összes regionális halászati gazdálkodási szervezet keretében és egyéb érintett fórumokon; úgy véli, hogy azokról az uniós lobogó alatt hajózó hajókról, amelyek jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászatot folytatnak, nyilvános listát kell készíteni, ahogy a vonatkozó rendelet előírja; sürgeti az Uniót, hogy gyakoroljon nyomást a harmadik országokra, hogy azok fellépjenek a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan módon fogott halak saját piacukra történő bevitelle ellen;

76. nagyobb együttműködésre szólít fel a regionális halászati gazdálkodási szervezetek körében, és annak biztosítására sürgeti aláíró feleiket, hogy megfelelő források álljanak rendelkezésükre, és hogy kellőképpen megerősödjenek;

77. felszólítja a regionális halászati gazdálkodási szervezetek, hogy:

- a) továbbra is rendszeresen végezzenek független teljesítmény-felülvizsgálatokat, valamint teljes mértékben hajtás végre az említett teljesítmény-felülvizsgálatokban foglalt ajánlásokat;
- b) teljes körűen hajtás végre a kizárólagos gazdasági övezeteken túlnyúló halállományokról és a hosszú távon vándorló halállományokról szóló ENSZ-egyezmény 2. felülvizsgálati konferenciájának ajánlásait;
- c) hangolják össze különösen a nyomonkövetési, ellenőrzési, felügyeleti és végrehajtási intézkedéseket, megegyezve többek között a visszatartó erejű szankciókról és büntetésekről;

78. felhívja a tagállamokat, hogy fogadják el az Európai Parlament és az Európai Bizottság által a 2008/98/EK hulladék-irányelv felülvizsgálatának keretében benyújtott jelentős javaslatokat tartalmazó csomagot, amely javaslatok együttese új, koherens uniós politikát eredményez a hulladékkal és a hulladékképződés megelőzésével kapcsolatos felelősség érintettek közti megosztására vonatkozóan, a szárazföldön és a tengeri környezetben egyaránt;

79. ösztönzi az Európai Bizottságot az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás valódi politikájának végrehajtására a tengerparti és tengeri területeken, a part menti és tengeri ökoszisztémák védelmét szolgáló gyakorlati intézkedések révén;

80. emlékeztet arra, hogy a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni küzdelem során alkalmazott hajóazonosítás javítása érdekében 2016 januárja óta a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet IMO által kibocsátott számmal kell rendelkeznie minden, az uniós vizeken hajózó 24 métert meghaladó teljes hosszúságú (LOA) vagy 100 tonnás vagy azt meghaladó bruttó tömegű uniós hajónak, valamint minden, az uniós vizeken kívül halászó, 15 métert meghaladó teljes hosszúságú uniós hajónak; ösztönzi az Uniót, hogy tegye kötelezővé az IMO-számot a nem uniós hajók számára is, összhangban az uniós hajók esetében alkalmazott követelményekkel (15 métert meghaladó teljes hosszúság), amelyet fel kell tüntetni a behozatali fogási tanúsítványon, az egyenlő feltételek biztosítása, valamint a tagállamok támogatása érdekében az importellenőrzés terén;

81. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő a tengerparti és tengeri területeknek a tengeri hulladéktól való kockázatalapú és környezetbarát megtisztítására szolgáló, költséghatékony tevékenységeket és eszközöket, valamint az összes szinten folytatott együttműködést a nemzeti körülményeknek megfelelően; ebben a tekintetben sürgeti az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy könnyítsék meg a finanszírozást, a köz-magán partnerségeket és a kapacitásépítést, valamint dolgozzanak ki és alkalmazzanak nemzetközi kritériumokat a kollektív hulladék-eltávolítási, tisztítási és helyreállítási tevékenység tekintetében, többek között a mennyiségekre, a népességre, az ökörendszerek érzékenységére és a kivitelezhetőségre vonatkozóan;

82. hangsúlyozza, hogy szükséges a tengeri munkavállalói és emberi jogokra vonatkozó megfontolások integrálása a globális óceánpolitikai irányítás keretében; felhívja az Európai Bizottságot, hogy tegyen célzott erőfeszítéseket a tisztességes munkafeltételek előmozdítására a globális halászat terén, felismerve az összefüggést a munkavállalói és emberi jogi visszaélések és a nem fenntartható, destruktív halászati gyakorlatok, különösen a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat között; felhívja az Európai Bizottságot lépések tételére annak megelőzésére, hogy olyan halászati termékek kerüljenek az uniós piacra, amelyeket embercsempészet vagy egyéb munkajogi vagy emberi jogi visszaélés áldozataivá vált munkavállalók halásztak ki, valamint arra, hogy dolgozzon együtt az ágazati szereplőkkel a kellő gondosságra vonatkozó olyan mechanizmusok ösztönzése érdekében, amelyek lehetővé teszik a fenti kategóriába tartozó halászati termékek ellátási láncokban való ellenőrzését; felhívja a tagállamokat, hogy biztosítsák a nemzeti jogukba való átültetést és a halászati ágazat munkafeltételeiről szóló C188. sz. ILO-egyezmény (halászati munkaügyi egyezmény) végrehajtását;

2018. január 16., kedd

83. hangsúlyozza, hogy a tengeri hulladék problémájának fő megoldása a szilárd hulladéknak a szárazföldön történő hatékonyabb gyűjtésében és újrahasznosításában rejlik, mivel a tengeri hulladék legnagyobb része a szárazföldön képződik; úgy véli továbbá, hogy az Uniónak valamennyi lehetséges nemzetközi fórumon, megállapodásban és szervezetben támogatnia kell a koherens hulladékgazdálkodási megközelítést; ezért felhívja a tagállamokat, hogy mihamarabb zárják le a körforgásos gazdaságról szóló csomaggal kapcsolatos munkát, és késlekedés nélkül hajtsanak végre ambiciózus újrahasznosítási célkitűzéseket és feleljenek meg az uniós tengeri hulladék csökkentésére vonatkozó céloknak;

84. felhívja a Bizottságot, hogy a nemzetközi fórumokon törekedjen egyértelmű fenntarthatósági keret kidolgozására a valamennyi természetes környezetben biológiailag lebomló műanyagok vonatkozásában, amely többek között meghatározásokat és normákat is tartalmaz;

85. úgy véli, hogy a tagállamoknak és az Európai Bizottságnak is merészebb lépéseket kell tenniük a műanyag hulladék illegális kivitele és lerakása ellen – ideértve az uniós szállítási szabályozás szigorúbb betartatását és a kikötőkben, illetve valamennyi hulladékfeldolgozó létesítményben szigorúbb, a gyaníthatóan illegális átadásokat célzó és a hulladék (főleg elhasznált járművek és az elektromos és elektronikus berendezések hulladékai) újrahasználati célú kivitele elleni küzdelemre irányuló megfigyelési és ellenőrzési rendszerek alkalmazását –, továbbá biztosítani kell, hogy a kivitel csak olyan létesítményekbe irányulhasson, amelyek eleget tesznek a hulladékszállítási rendelet 49. cikkében megállapított, a környezetet nem veszélyeztető hulladékkezeléssel kapcsolatos követelményeknek;

86. felhívja a tagállamokat, hogy erősítsék a tengeri hulladékra, a műanyag használatára és az egyéni fogyasztói magatartási környezeti hatására vonatkozó oktatási és tájékoztató intézkedéseket, a tantervekbe minden szinten bevezetve a fentiekre vonatkozó elemeket, oktató és tájékoztató anyagokat nyújtva különböző célzott érdekcsoportok és életkori csoportok számára magatartásuk megváltozásának elősegítése érdekében, valamint nagyszabású tájékoztató kampányokat szervezve a polgárok számára;

87. hangsúlyozza, hogy csökkenteni kell az óceánba kerülő nitrogén és foszfor mennyiségét, ezáltal csökkentve az emberi eredetű eutrofizációt, az európai mezőgazdasági modellen végrehajtott alapvető változtatások révén, többek között korlátozva a műtrágyák használatát, a termények igényeihez szabva a tápanyagok használatát, gondosan megtervezve a műtrágyák felhasználását, és fenntarthatóbb mezőgazdasági formákat kialakítva, valamint csökkentve a nitrogén légköri forrásait, hatékonyabban tisztítva a csatornahálózatot és szennyvizet, valamint a diffúz városi tápanyagforrások, úgy mint az utcákról és az utcai lefolyókból származó szennyvíz jobb ellenőrzése révén, továbbá a tengeri ökoszisztémákra nehezedő nyomás elemzése révén a közös agrárpolitika féldős felülvizsgálata során;

88. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden megfelelő intézkedést a nemzetközi szabályozás elfogadására az olyan ipari tevékenységekből származó zaj korlátozására, mint a hajózás és a szeizmológiai felmérések, különösen a biológiailag érzékeny élőhelyeken, például a MARPOL-egyezményhez fűzött, a zajszennyezésről szóló függelékre irányuló javaslat révén, a légszennyezésről szóló nemrég csatolt függelék mintájára;

89. megjegyzi, hogy a Párizsi Egyezmény szerint vállalt kötelezettségek észszerűtlenné és kontraproduktívvá teszik a fosszilis tüzelőanyag új forrásainak kiaknázását, különösen, ha azok ökológiailag sérülékeny területeken találhatóak;

90. hangsúlyozza, hogy minden vízi terület sérülékeny a fosszilis tüzelőanyagok kitermelésére szolgáló tengeri fúrással szemben; kiemeli, hogy a fosszilis tüzelőanyagok használata továbbra is hozzájárul a bolygónkat fenyegető éghajlatváltozáshoz és felgyorsítja azt; úgy véli, hogy az Uniónak együtt kell működnie a nemzetközi partnerekkel, hogy méltányos áttérés mehessen végbe a tengeri fúrástól más módszerekre, hozzájárulva ezzel a karbonszegény gazdaság célkitűzéséhez;

91. hangsúlyozza, hogy az olaj- vagy gázkitermelésre vonatkozó minden új engedélynek szigorú elővigyázatossági szabályozási előírásokat kell követnie a kőolajfeltárással, -kutatással és -kitermeléssel kapcsolatos környezetvédelem és biztonság terén, és kötelező érvényű kötelezettségvállalást kell tartalmaznia a feltárási infrastruktúra leszerelésére vonatkozóan, amelynek általában korlátozott az élettartama;

2018. január 16., kedd

92. hangsúlyozza a hullámvész, az ár-árvíz, valamint az óceánok és tengerek hője és sótartalom-különbsége révén előállított energiában rejlő jelentős lehetőségeket; megjegyzi, hogy hosszú távon az óceánok energiája válhat az energia előállításának leginkább versenyképes és költséghatékony formájává;

93. üdvözli a tagállamok által a tengeri területrendezés kialakítása terén elért eredményeket; hangsúlyozza, hogy további erőfeszítésekre van szükség a 2014/89/EU irányelv koherens végrehajtásához annak érdekében, hogy például mutassunk a tengeri területrendezés globális szintű bevezetése tekintetében; felszólítja ezért a tagállamokat, hogy 2021. március 31-re dolgozzák ki a tengeri területrendezési terveiket; hangsúlyozza a nemzetközi és transznacionális dimenziót, és felhívja az Európai Bizottságot, hogy kezdjen el dolgozni nemzetközi iránymutatásokra vonatkozó javaslattervezeteken, figyelembe véve a szárazföld és a tenger közötti szinergiák és kölcsönhatások fontosságát, valamint az olyan kapcsolódó folyamatokat, mint a tengerparti övezetek integrált kezelése, továbbá a tengeri területrendezés globális előmozdítása és a bevált gyakorlatok meghatározása érdekében vezessen a tengeri területrendezéssel foglalkozó nemzetközi fórumot, amelyben részt vesznek az érintett felek és a harmadik országok, szem előtt tartva a nemzetközi együttműködés erősítését, az óceánok irányításának, megőrzésének és felhasználásának javítását, az átláthatóság fokozását és az oktatás és képzés erősítését;

94. megjegyzi, hogy a part menti és tengervizekben végzett tevékenységek fokozódása egyre inkább megköveteli a tengeri területrendezés végrehajtását; felszólítja az Európai Bizottságot, hogy dolgozza ki a tengeri területrendezési ütemterv nemzetközi iránymutatásait, és a Horizont 2020 és LIFE programok keretében nyújtott támogatással segítsen világszerte kiterjeszteni a védett tengeri területeket;

95. sürgeti az Európai Bizottságot, hogy támogassa a tengeri biológiai sokféleség védelmére irányuló nemzetközi erőfeszítéseket, különösen a nemzeti joghatóságon kívül eső területeken a tengeri biológiai sokféleség megőrzéséről és fenntartható hasznosításáról szóló új, jogilag kötelező erejű eszközre irányuló, folyamatban lévő tárgyalások keretében; felhívja az Európai Bizottságot, hogy tegyen javaslatot szigorúbb szabályozásra a tengeri biológiai sokféleség megőrzésének és fenntartható használatának biztosítása érdekében a tagállamok joghatósága alá tartozó területeken;

96. üdvözli az Európai Bizottság elkötelezettségét a Biológiai Sokféleség Egyezmény és a CITES támogatása mellett, és hangsúlyozza az összehangolt megközelítés szükségességét az ezen egyezmények keretében hozott döntések végrehajtása terén a tengeri fajok és biológiai sokféleség védelme érdekében, valamint a nemzetközi munka és az európai szinten végzett munka közti nagyobb konzisztencia szükségességét; hangsúlyozza, hogy többet kell tenni a tengeri fajoknak a CITES keretében történő védelme, valamint az egyezmény által már védett tengeri fajok védelme érdekében, az egyezménynek való szigorú megfelelés céljából;

97. megállapítja az óceánjaink esetében alapvető biológiai sokféleség jelentőségét, amely nélkülözhetetlen szerepet játszik a tengeri ökoszisztémák termelékenységének és működésének fenntartásában;

98. megjegyzi, hogy a közös halászati politikának biztosítania kell azt, hogy a halászati mortalitás olyan szintre kerüljön, amely lehetővé teszi, hogy a halállományok visszaálljanak a maximális fenntartható hozamot (MFH) előállítani képes szintet meghaladó szintre és ezen a szinten maradjanak; hangsúlyozza a fenntartható halászati gazdálkodási gyakorlatok szükségességét, gazdálkodási intézkedések végrehajtása, felügyelet, ellenőrzés és az intézkedések érvényesítése révén, a rendelkezésre álló legjobb tudományos szakvélemények alapján; úgy véli, hogy a további intézkedések azzal járhatnak, hogy támogatják a fenntartható gazdálkodású halászatokból származó hal fogyasztását, továbbá az elővigyázatosság elve és az ökoszisztéma-alapú szemlélet révén; üdvözli a halászati ágazat fenntartható innovációit, valamint a szelektív halászati technikák kifejlesztését és bevezetését;

99. emlékeztet, hogy a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni hatékony küzdelem érdekében alapvető fontosságú annak biztosítása, hogy az ilyen tevékenységekből származó halászati termékek egyetlen fajtája se kerüljön piacra; ösztönzi az Uniót, hogy partnerségein keresztül és a nemzetközi fórumokon mozdítsa elő a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászatból származó halászati termékek betiltását, így csökkentve e tevékenységek jövedelmezőségét;

100. hangsúlyozza a kétoldalú partnerségek folytatásának és kibővítésének fontosságát, ha azt akarjuk, hogy a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat és a halállományok túlzott kiaknázása elleni küzdelem hatékony legyen, máskülönben az uniós fellépések csak korlátozott hatással lehetnek a jelenlegi helyzetre;

2018. január 16., kedd

101. javasolja, hogy a tagállamok és a harmadik országok legyenek következetesebbek és hatékonyabbak a fogási dokumentációk (fogási tanúsítványok) és a szállítmányok ellenőrzése során annak érdekében, hogy megbizonyosodjanak a halak jogszerű kifogásáról; ösztönzi az államokat, hogy hozzanak intézkedéseket a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni küzdelem, illetve a kereskedelmi és piaci politikák jobb összehangolása érdekében; hangsúlyozza, hogy az EU-nak minden nemzetközi vonatkozásban ösztönöznie, támogatnia és végre kell hajtania a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat felszámolásához szükséges fellépést;

102. helyesli az EU nemzetközi vezető szerepét a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni fellépésben elért konkrét eredmények, valamint ezen jelenség elleni hatékony intézkedések végrehajtásában mutatkozó erős elkötelezettsége kapcsán; emlékeztet az EU azon erőfeszítéseire, hogy bilaterális, regionális és multilaterális szinten megerősítse a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat elleni nemzetközi intézkedéseket, többek között azáltal, hogy folytatja a kétoldalú párbeszédet a harmadik országbeli partnerekkel, nagyobb szerepet biztosít az olyan kulcsfontosságú nemzetközi ügynökségeknek, mint például az Interpol, illetve hajó-helyzetmegállapító eszközök alkalmazása révén; felszólítja a tagállami hatóságokat, hogy tevékenyen támogassák a Bizottság arra irányuló munkáját, hogy a fogási tanúsítványok kezelésére szolgáló elektronikus eszközt hozzon létre;

103. megjegyzi, hogy a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat megelőzésére, megakadályozására és felszámolására irányuló uniós rendelet előrelépést ért el, de valamennyi tagállam általi végrehajtását javítani kellene, és a harmadik országokkal folytatott fokozottabb koordinációra lenne szükség annak biztosításához, hogy jogellenesen kifogott halak ne kerülhessenek az uniós piacra; sürgeti továbbá az Uniót, hogy gyakoroljon nyomást a harmadik országokra, hogy azok fellépjenek a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan módon fogott halak saját piacukra történő bevitelle ellen;

104. hangsúlyozza a korai reagálás fontosságát az invazív fajok elleni fellépés során, figyelembe véve e fajoknak a halászatra, az óceán termelékenységre és a biodiverzitásra kifejtett egyre nagyobb hatását, illetve az ezekre jelentett egyre nagyobb kockázatát, valamint a természetes ökoszisztémák megzavarásában játszott szerepüket; felszólítja a tagállamokat, hogy erősítsék meg egymás közötti és harmadik országokkal folytatott együttműködésüket, többek között összehangolt és együttes cselekvések, valamint az információk, az adatok és a bevált gyakorlatok cseréje révén;

105. kijelenti, hogy a ballasztvíz cseréje az egyik lehetséges mód az idegenhonos inváziós fajok behurcolásának elkerülésére; hangsúlyozza, hogy hamarosan hatályba lép a ballasztvízről szóló IMO-egyezmény, amelynek célja e probléma ellenőrzése és kezelése, sikeres végrehajtása pedig a szélesebb körű ratifikáció függvénye;

106. ösztönzi az Európai Bizottságot, hogy vállaljon vezető szerepet és támogassa az ökoszisztéma-alapú tengeri területrendezést globális szinten, a tengeri környezetre nehezedő nyomás csökkentése és a fenntartható kék gazdaság fejlesztésének megkönnyítése érdekében;

107. sürgeti az Európai Bizottságot, hogy gyorsítsa fel a további munkát és erősítse meg az együttműködést és koordinációt a fogások interoperábilis dokumentációjára szolgáló keretek és a halászati termékek nyomon követhetőségének kidolgozása terén;

108. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy lépjenek fel határozottan a halászati támogatások bizonyos formáinak megtiltása érdekében, amelyek hozzájárulnak a kapacitásfeleslegekhez és a túlhalászathoz, szüntessék meg azokat a támogatásokat, amelyek hozzájárulnak a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászathoz, és tartózkodjanak az ilyen támogatások bevezetésétől, többek között törekedve a kérdéstről a Világkereskedelmi Szervezet keretében folyó tárgyalások lezárásának meggyorsítására, ugyanakkor elismerve, hogy a fejlődő és legkevésbé fejlett országok tényleges egyedi és differenciált kezelése a tárgyalások szerves részét kell, hogy képezze;

109. üdvözlözi, hogy a tengeri és part menti területek 10 %-ának védett tengeri területként való kijelölésére vonatkozó globális cél 2020-ig történő elérésére irányuló hozzájárulásként az Európai Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy finanszírozási lehetőségeket nyújt védett tengeri területek létrehozásához és a bevált gyakorlatok cseréjéhez, a 14.5 fenntartható fejlesztési célban foglaltaknak megfelelően; megjegyzi, hogy a védett tengeri területek ökológiai és társadalmi-gazdasági előnyökkel rendelkeznek, és a halászati tevékenységek igazgatásának és az ívóhelyek biztosításának fontos eszközt képezik; emlékeztet különösen a Biológiai Sokféleség Egyezmény meghatározása szerint ökológiai és biológiai szempontból jelentős területek fontosságára, valamint ezeknek az egészséges és működőképes óceánok, és az általuk nyújtott számos szolgáltatás támogatása érdekében történő megőrzésének szükségességére; üdvözlözi az Európai Bizottság szándékát a védett tengeri területek kezelésére szolgáló intézkedések ösztönzésére és növelésére, különösen ezen területek koherens és összekapcsolt hálózatainak kialakítása révén;

2018. január 16., kedd

110. felhívja az Uniót és tagállamait, hogy kötelezzék el magukat a társadalmi tőkébe való beruházás mellett, az óceáni és part menti erőforrásokkal való jobb gazdálkodás biztosítása érdekében; határozottan ösztönzi különösen a nők és a fiatalok bevonását az óceánnal kapcsolatos ismeretterjesztő programokba, valamint az érdekelt felekkel az óceánokról folytatott konzultációkba;

111. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a Bizottság javaslatot tegyen a tengeri és tengerparti kutatási és innovációs tevékenység további erősítésére a Horizont 2020 programban, valamint annak utódprogramjában;

112. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy fokozzák a védett tengeri területek hálózatainak ökológiai koherenciája és összekapcsoltsága, valamint a védett tengeri területek tényleges kialakítása, irányítása és értékelése tekintetében alkalmazandó holisztikus megközelítés végrehajtására és biztosítására irányuló erőfeszítéseiket egy hatékony területfejlesztési eljárás keretében, a tengeri és tengerparti biológiai sokféleség védelme terén meglévő potenciáljuk maradéktalan kihasználása érdekében; sajnálja, hogy jelenleg a világ óceánjainak kevesebb mint 3 %-a tartozik a teljes mértékben védett tengeri területek közé; felhívja a tagállamokat, hogy növeljék a kijelölt védett tengeri területek számát, összhangban a 14. fenntartható fejlesztési célkitűzéssel, a tengeri és tengerparti területek legalább 10 %-a védelmének biztosítását tűzve ki célul; ösztönzi a tagállamokat koherens és összekapcsolt hálózatok kialakítására a védett tengeri területeken; felhívja az Európai Bizottságot és a Tanácsot, hogy használják fel a biológiai sokféleség terén végzett kutatás eredményeit a védett tengeri területek kialakításának kritériumát illetően a nemzeti joghatóságon kívül eső nemzetközi területeken a biológiai sokféleség megőrzéséről és fenntartható használatáról folytatott tárgyalások során; végül arra ösztönzi a tagállamokat, hogy biztosítsák az eszközök komplementaritását, és dolgozzanak ki tengeri területrendezési terveket a védett tengeri területek hatékonyabb ötvözésének érdekében egyéb hatékony védelmi intézkedésekkel;

113. hangsúlyozza a biológiai sokféleség védelmének fontosságát a védett tengeri területek, a természetvédelmi övezetek és a Natura 2000 tengeri területek hatékonyan irányított, ökológiailag koherens hálózatának biztosítása révén, amely 2020-ig lefedi Európa összes tengeri területének legalább 10 %-át, összhangban a 14.5 fenntartható fejlesztési céllal; adott esetben ösztönzi az előrelépést a Természetvédelmi Világszövetsége és a World Parks Congress célkitűzése felé, amely 2030-ig a védett tengeri területek 30 %-os arányát kívánja elérni;

114. több erőfeszítésre hív fel a Natura 2000 hálózatnak a tengeri környezetben való kialakítása érdekében, az ilyen területek azonosítása és kezelése révén a tengeri környezetben, különösen a nyílt tengeren; megismétli felhívását ugyanilyen konkrét és hosszú távú rendelkezések kialakítására a biológiai sokféleség védelme érdekében a legkülső francia régiókban;

115. felszólít az óceánokkal kapcsolatos tudás növelésére irányuló erőfeszítések erősítésére Európában a kutatók, az érdekelt felek döntéshozók és a nyilvánosság közötti szorosabb együttműködés és párbeszéd révén, nagy hangsúlyt fektetve az óceánok és tengerek fontosságáról szóló oktatási programokra, valamint a kék gazdaság által nyújtott karrierlehetőségekről szóló tájékoztatásra;

116. ösztönzi a tagállamokat, hogy növeljék a tengeri és tengerparti ökoszisztémák védelmét és ellenállóképességét, különösen a korallzátonyokét és a mangrove-erdőkét, és ezzel összefüggésben kötelezzék el magukat az International Coral Reef Initiative (Nemzetközi Korallzátony Kezdeményezés) mellett;

117. felszólítja a tagállamokat, hogy támogassák a legkevésbé fejlett országokat, különösen a fejlődő kis szigetállamokat a MARPOL-egyezmény jobb végrehajtása terén, ezáltal védve a környezetet és az emberek megélhetését a kikötők környékén;

118. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy különböző közösségi pénzeszközök igénybevitelével valósítsák meg az ahhoz szükséges beruházásokat, hogy kedvező környezet jöjjön létre a tengeri megújuló energia kifejlesztéséhez, az Európa tengereiben rejlő lehetőségek teljes kiaknázása érdekében;

119. felhívja az Európai Bizottságot, hogy növelje a nemzetközi szintű erőfeszítéseket a mélytengeri ásványkincs feltárására és kiaknázására vonatkozó koherens szabályozási keret létrehozására, amely keretnek az elővigyázatosság elvén kell alapulnia;

120. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy hajtsák végre azokat az elsőbbségi intézkedéseket, amelyek a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes feleinek konferenciáján kerültek elfogadásra a tengeri és tengerparti biológiai sokféleséggel kapcsolatban;

2018. január 16., kedd

121. úgy véli, hogy a tengeri biztonsággal foglalkozó „Erika IV”-csomagot az újabb, óriási tengeri katasztrófák elkerülése érdekében el kell indítani, és a csomag vonatkozásában mérlegelni kell a tengeri vizekben okozott ökológiai károk uniós jogszabályokban való elismerését;

122. felhívja az Európai Bizottságot arra, hogy biztosítsa az uniós jogban az ökológiai veszteség elismerését, amely különbözik a gazdasági, anyagi és nem anyagi veszteségtől, valamint járuljon hozzá annak nemzetközi szinten való elismeréséhez;

123. felhívja az Európai Bizottságot, hogy növelje az erőforrások, a biológiai sokféleség és az óceánok kezelésének és védelmének belügyi és külügyi politikái közti konzisztenciát;

124. hangsúlyozza, hogy a tengeri megújuló energia fejlesztése a szigeti területeken valódi lehetőséget jelent a szóban forgó területek fenntartható fejlesztése számára, ám egyúttal jelentős lehetőségek forrása az Európai Unió és a világ többi része számára; felhívja az Európai Bizottságot, hogy kezdeményezze egy globális stratégia indítását a szigeti területek számára, egy olyan új gazdasági modell kifejlesztése érdekében, amely megfelel azok sajátosságainak és az energetikai önállóságon, valamint a tengeri megújuló energián alapszik;

125. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy közösségi pénzeszközök révén támogassák a szigeteken és a legkülső régiókban a tengeri megújuló energia fejlesztésének előmozdításához szükséges beruházásokat, hozzájárulva e területek energetikai önállóságához;

126. felhívja az Európai Bizottságot, hogy támogassa a fenntartható kék gazdasághoz kapcsolódó új szakmák képzéseit és szaktudásának megszerzését, és különösen az olyan jelentős potenciállal rendelkező régiókban mozdítsa elő azokat, mint a tengerparti, szigeti és legkülső régiók;

127. felhív az óceánokra vonatkozó átfogó, integrált európai politika bevezetésére, amely kül- és belügyi fejezetet egyaránt tartalmazna, és kiterjedne az óceánokat érintő összes szakpolitikai területre (kutatás, környezetvédelem, energia, közlekedés, halászat, kohéziós politika, szomszédságpolitika, nemzetközi kereskedelem stb.), és alapvető céljai a tengeri környezet megőrzése és a fenntartható fejlődés biztosítása lennének;

A tengeri közlekedésből származó növekvő hajózási kibocsátás kezelése

128. rámutat arra, hogy még az IMO üvegházhatású gázokról szóló 2014-es harmadik tanulmánya is megállapítja, hogy a jövőbeli gazdasági és energetikai fejleményektől függően a tengeri CO₂-kibocsátás várhatóan 50–250 %-kal fog növekedni a 2050-ig tartó időszakban, míg a Parlament által „A nemzetközi légi forgalomra és szállításra vonatkozó kibocsátáscsökkentési célok” címmel a nemzetközi légi közlekedés és hajózás kibocsátáscsökkentési célkitűzéseiről készített 2015-ös tanulmány megállapítja, hogy az éghajlatváltozás elleni IMO cselekvési terv további halogatása esetén a tengeri CO₂-kibocsátás részaránya 2050-re jelentős mértékben, 17 %-ra nő a globális ÜHG-kibocsátáson belül; hangsúlyozza ezért, hogy a hajózás önmagában felhasználná a üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére elkülönített, még fennmaradó azon költségvetés jelentős részét, amelynek célja, hogy jóval 2 °C alatt tartsa a hőmérsékletemelkedést;

129. hangsúlyozza a sürgős globális fellépés szükségességét annak érdekében, hogy csökkenteni lehessen a légköri széndioxid szint által az óceánok ökoszisztémáira és egészségére gyakorolt káros hatást, különösen az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye értelmében létrejött Párizsi Egyezmény keretében; rámutat, hogy a káros hatások magukban foglalják az óceánok hőmérsékletének emelkedését, a tengerpartok és az óceán savasodását, a tengerszint emelkedését, az óceán körforgásának változásait, a part menti eróziót és a szélsőséges időjárási eseményeket, a sarki jégtakaró csökkenését, a sótartalom változását, a táplálék elérhetőségét, az oxigénelvonást, és ezen hatások felhalmozódhatnak a természetben; hangsúlyozza a jól működő ökoszisztémák fontosságát az óceánok ellenállóképességének fokozása terén; megismétli, hogy sürgősen kezelni kell ezeket a hatásokat, amelyek gyengítik az óceánok éghajlat-szabályozóként, szénelnyelőkként, a biológiai sokféleség forrásaként, a táplálék, megélhetés, energetikai és ökoszisztéma-szolgáltatások kulcsfontosságú forrásaként betöltött szerepét;

2018. január 16., kedd

130. ismételten hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás szerint a gazdaság minden ágazatának hozzá kell járulnia a CO₂-kibocsátás csökkentéséhez; sürgeti, hogy az IMO a nemzetközi tengeri CO₂-kibocsátás csökkentése érdekében a Párizsi Megállapodásban foglalt célokkal összhangban fogadjon el egy egyértelmű kibocsátási célt és 2018-ig azonnali rövid távú csökkentési intézkedéseket; megállapítja továbbá, hogy a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet égíse alatt működő hasonló rendszer hiányában az Unió kikötőiben, valamint az onnan induló és oda irányuló hajózás során keletkező CO₂-kibocsátások a lehető leghamarabb, de legkésőbb 2023-ban életbe lépő uniós kibocsátáskereskedelmi rendszeren vagy egy hasonló nagyszabású árazási mechanizmuson keresztül kerülnek elszámolásra;

131. hangsúlyozza, hogy ösztönözni kell a cseppfolyósított bioföldgáz használatát, mint a hajózási ágazat dekarbonizációjának egyik módját, továbbá a biogáz használatát a közlekedésben elsősorban a hajózási ágazat számára kell fenntartani, ahol a cseppfolyósított bioföldgáz már egy létező, fejlett megújuló üzemanyag; úgy véli, hogy a 2014/94/EU irányelvben meghatározott infrastrukturális fejlesztéseknek hozzá kell igazodniuk a cseppfolyósított bioföldgáz hajózási ágazatban történő használatához, ahol jelenleg kis mértékben állnak rendelkezésre egyéb megújuló energiaforrások;

132. hangsúlyozza azt a szerepet, amelyet a földgáz, főleg a cseppfolyósított földgáz játszhatna a közlekedési ágazat (különösen a hajózás) szén-dioxid-mentesítésére irányuló átmeneti időszak során azáltal, hogy segít csökkenteni a CO₂-kibocsátást és a légszennyező anyagok mennyiségét;

133. felszólítja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy értékeljék és mozdítsák elő a hajókra vonatkozó sebességkorlátozások IMO által meghatározott szinteken való alkalmazását a kibocsátáscsökkentés érdekében, figyelembe véve az energiahatékonysági tervezési mutatót (EEDI) és a hajózási energiahatékonysági gazdálkodási tervet, valamint azt, hogy a közúti és a vasúti ágazatban közhelynek számít a sebességkorlátozás; hangsúlyozza, hogy a hajók alacsonyabb sebességének belső és külső gazdasági előnyei meghaladják a költségeket; megállapítja, hogy a sebességcsökkentés ellenőrzése és végrehajtása viszonylag könnyű, kevés adminisztratív terhet jelent az érdekelték számára;

134. hangsúlyozza, hogy a part menti villamosenergia-ellátás kulcsszerepet játszik a zöldebb hajózási ágazat megvalósításában, mivel lehetővé teszi, hogy a hajók lekapcsolják motorjaikat és csatlakozzanak a villamosenergia-hálózatra az elszállásoláshoz, valamint a be- és kirakodási tevékenységhez szükséges áram előállítására érdekében a kikötőkben; felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy növeljék erőfeszítéseiket az uniós kikötőket felkereső valamennyi hajó part menti villamosenergia-ellátásának ösztönzésére és támogatására, megszüntetve ezáltal a hajómotorok kibocsátásait a kikötők vizeiben, csökkentve a szennyező anyagok mennyiségét és az üvegházhatásúgáz-kibocsátásokat, továbbá csökkentve a zajt, a rezgést és a motorok elhasználódását;

135. kéri, hogy hozzanak létre egy globális piacialapú mechanizmust, például az IMO-n belül egy kibocsátásokra vonatkozó árszabási mechanizmust, amely kezelné a nemzetközi tengeri közlekedésből származó kibocsátásokat, külön figyelembe véve a teljes mértékben a tengeri szállítástól függő régiókat, különösen a legkülső és szigeti régiókat és államokat;

136. a tengeri közlekedés által a világ éghajlatára gyakorolt, szén-dioxidhoz és nem szén-dioxidhoz kapcsolódó hatások gyorsan fejlődő tudományos megértése fényében kéri, hogy az IPCC a Nemzetközi Tengerészeti Szervezettel együtt a légi közlekedés és a globális légkör összefüggéseiről szóló IPCC-különjelentéshez („Aviation and the Global Atmosphere”) hasonló irányvonalak mentén végezze el a tengeri közlekedés hatásainak vizsgálatát;

137. felszólítja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy tevékenyen dolgozzanak az IMO Északi-sarkvidéken hajózó hajók korombibocsátásának csökkentéséről szóló elhúzódo munkatervének mielőbbi véglegesítésén a gyors hőmérséklet-emelkedés lelassítása érdekében a sarkvidéki régiókban;

138. felszólítja az Európai Bizottságot, hogy a kikötők körüli területek kibocsátásainak csökkentése érdekében legkésőbb 2020-ig készítsen javaslatot a szárazföldön előállított villamos energia uniós kikötőkben tartózkodó hajókon való felhasználásáról és a hajókra történő bevezetéséről;

139. hangsúlyozza a kikötői fogadólétesítményekről szóló (2000/59/EK) irányelv felülvizsgálatának fontosságát, és kéri a tagállamokat és az Európai Bizottságot, hogy az IMO-val, a harmadik országokkal és az iparral partnerségben fogadjon el egy stratégiát a tengeri ágazat dekarbonizációjára vonatkozóan a Párizsi Megállapodás céljai alapján, továbbá hangsúlyozza, hogy az üvegházhatásúgáz-kibocsátások nyomon követésére, bejelentésére és ellenőrzésére létre kell hozni egy nemzetközi rendszert;

2018. január 16., kedd

140. sürgeti az Európai Bizottságot, hogy támogassa az ahhoz szükséges pénzügyi feltételek megteremtését, hogy ösztönözni lehessen a szárazföldön előállított villamos energia hajók általi használatát az uniós kikötőkben, valamint a megújuló technológiák – köztük a vitorlák, az akkumulátorok és az üzemanyagcellák – alkalmazását a tengeri ágazatban, különösen a rövid távú tengeri fuvarozásban;

141. felszólítja az érintett testületeket, hogy a kén- és nitrogén-oxid-kibocsátás tekintetében megfelelő határértékek tekintetében uniós szinten biztosítsanak egyenlő feltételeket azáltal, hogy a hatályos legalacsonyabb szintekhez igazítják a megfelelő határértékeket;

142. felszólítja az Európai Bizottságot, hogy keressen megoldásokat és tegyen javaslatokat a meglévő flották nitrogén-oxid-kibocsátásának jelentős mértékű csökkentésére, ideértve a nitrogén-oxiddal kapcsolatos adózási és finanszírozás rendszer lehetséges bevezetéséről szóló hatásvizsgálatot a jelentős mértékű csökkenés gyors és hatékony megvalósítása érdekében;

143. felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy tegyenek javaslatot jogi és műszaki intézkedésekre a légszennyező részecskék és a koromkibocsátás további csökkentése érdekében;

144. hangsúlyozza a legkülső területek jelentőségét a tengeri kontextusban, tekintettel különösen az atlanti óceáni és az indiai óceáni elhelyezkedésükre, mivel olyan laboratóriumoknak tekinthetők, ahol tanulmányozni lehet az éghajlatváltozás biológiai sokféleségre és tengeri ökoszisztémákra gyakorolt hatásait, egyúttal küzdeni lehet e hatásokkal szemben, továbbá nagyszabású lehetőséget biztosítanak a megújuló energiák és a kék biotechnológiai fejlesztésére; hangsúlyozza, hogy innovatív programokat kell kialakítani és megfelelő finanszírozást kell biztosítani a kutatási és fejlesztési központok legkülső régiókban való létrehozásához; ennek érdekében felszólít a legkülső régiók tengerhasznosítási klaszterének létrehozására;

A nemzetközi óceánkutatás és adatgyűjtés erősítése

145. hangsúlyozza az innovatív szolgáltatások, például tudásbázisok és hálózatok fejlesztésének fontosságát az állami és magánszereplők számára a tengervizek környezeti állapotával kapcsolatos pontos ismeretszerzés, a tudományos adatok, bevált gyakorlatok és szaktudás megosztásának bővítése, valamint a „Tengerekkel kapcsolatos tudás 2020” ütemterv (SWD (2014)0149) fellépéseinek teljes körű megvalósítása érdekében; ezzel összefüggésben üdvözli, hogy teljes körűen működésbe lépett a Kopernikusz tengerikörnyezet-megfigyelési szolgáltatás és a kormányközi Föld-megfigyelési Csoport (GEO); sürgeti továbbá az Európai Bizottságot, hogy hozzon létre Kopernikusz-alapú kapacitásokat az üvegházhatásúgáz-kibocsátások ellenőrzésére, beleértve a CO₂-kibocsátásokat, mivel ez jelentős hozzáadott értékkel bírna az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén;

146. várakozással tekint az Európai Bizottság azon javaslata elé, amelynek célja az EU kutatási és megfigyelési tevékenységeinek koordinálása a nemzetközi partnerekkel, valamint annak feltérképezése, hogy milyen módon lehetne javítani a kutatás minőségét, többek között kiterjesztve a meglévő uniós kutatási és megfigyelési eszközöket és tevékenységeket, így például az európai tengeri megfigyelési és adathálózatot (EMODnet) egy közös adatbázis létrehozása céljából, az uniós Föld-megfigyelési programot (Kopernikusz), az európai globális óceánmegfigyelési rendszert (EuroGOOS) és az „egészséges és termékeny tengerek és óceánok” elnevezésű közös programozási kezdeményezést (JPI Oceans) egy nemzetközi tengeri és tengerhasznosítási adathálózat kialakítása érdekében,

147. felszólít az innovatív, kipróbált és szelektív halászati technikák teljes körű európai szintű jogi engedélyezésére és integrálására, a tudományos intézményekkel szoros együttműködésben biztosítva ezek nyomon követését, egyúttal pedig nemzeti protekciónizmus nélkül;

148. jelentősebb befektetésekre szólít fel a tudományos kutatás terén az óceánokkal kapcsolatos ismeretek javítása érdekében; megállapítja, hogy e terület 95 %-a továbbra is feltáratlan;

149. hangsúlyozza a tengertudomány és -technológia területén végzett kutatás és az általuk szerzett adatok harmadik országok tudományos közösségeivel való megosztásának fontosságát; hangsúlyozza, hogy a fenntarthatóbb halászat fejlesztése, a jobb tengergazdálkodás és az óceánnal kapcsolatos közös problémák kezelése szempontjából rendkívül fontosak mind a tengertudományba történő további beruházások előmozdítása harmadik országokban, mind olyan nemzetközi hálózatok kialakítása, amelyek révén megoszthatók az eredmények és az információk;

2018. január 16., kedd

150. aggodalommal jegyzi meg, hogy a kis szigetek erősen kiszolgáltatottak a part menti erózióknak, mivel a part menti környezetükre jelentős hatást gyakorolhat a tengerszint emelkedése, az éghajlatváltozás okozta vízciklus- és tengeri ökoszisztéma-trendek; hangsúlyozza, hogy a jelenlegi európai adatgyűjtő központok nem tartalmazzák az üledékek tömegmérésére vonatkozó adathalmazokat, amelyek szükségesek a tengerparti változások és a kis szigetek szintjén végbemenő erózió megértéséhez; ezért hangsúlyozza az innovatív, korszerű technológiák kidolgozásának sürgető szükségességét a kis uniós szigetek part menti eróziójának, tengerparti és tengeri körülményeinek, illetve környezeti paramétereinek mérése, értékelése és felügyelete vonatkozásában; kéri az Európai Bizottságot, és a tagállamokat, hogy támogassák az erre irányuló projekteket;

151. hangsúlyozza az óceánok tengerfenekére, tengeri fajaira, és élőhelyeire, valamint geológiai, batométeres, szeizmikus, vulkanikus, kémiai, hidrológiai, légköri és meteorológiai adatainak gyűjtésére vonatkozó ismeretek előmozdításának fontosságát, különösen a tengeri megújuló energia termelése és a védett tengeri területek létrehozása érdekében; ebben az összefüggésben ösztönzi az óceánok tudományos megfigyelését és felderítését, kellő tekintettel a környezetre és a tengeri ökoszisztémákra, valamint a fenntartható fejlődés célkitűzésére;

152. megjegyzi, hogy a jó óceánpolitikai irányítás elengedhetetlen feltételeként a halászati ágazatban rendkívül fontos a pontos adatgyűjtés; hangsúlyozza, hogy e célkitűzés eléréséhez megfelelő és reális pénzügyi forrásokat kell biztosítani; úgy véli, hogy az EMODnet példája alapján és a G7-ek Cukubai közleményével összhangban javítani kell a nemzetközi partnerekkel való együttműködést és koordinációt;

153. ösztönzi a tengerekkel kapcsolatos tudás és az óceánra vonatkozó ismeretek bővítésére szolgáló források növelését, különös tekintettel a tudományos tengerkutatásra, az új adatok gyűjtésére, a tudás és adatok megosztására szolgáló platformokra, valamint a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismereteken alapuló szakpolitika és döntéshozatal elősegítésére; ismételten hangsúlyozza az elővigyázatossági megközelítés fontosságát, amennyiben nem áll rendelkezésre tudományos bizonyíték;

154. felhívja a tagállamokat és az Európai Bizottságot, hogy mozdítsák elő a tudományos ismereteket, az adatcserét és a technológiatranszfert az óceánok védelméhez és fenntartható használatához való hozzájárulás céljával; felhív a tengeri kutatás és innováció előmozdítására szolgáló globális szintű kezdeményezések, együttműködés és beruházások megvalósítására és intenzívebbé tételére;

155. hangsúlyozza, hogy az óceánirányítást a rendelkezésre álló legjobb tudásra kell alapozni, és ezért felszólít az óceánok és erőforrásaik irányítását célzó kutatások és innovációk erősítésére oly módon, hogy biztosított legyen a tengeri ökoszisztémák megőrzése és helyreállítása, ideértve a tengeri erőforrások kiaknázásának fenntarthatóságát is;

156. hangsúlyozza, hogy folytatni kell a katasztrófális olajszenyezések által jelentett kockázat és a gyakoribb olajszenyezések által az óceánokra gyakorolt kumulatív hatás kutatását annak biztosítása érdekében, hogy a part menti feltárási és kitermelési tevékenységekre vonatkozó döntések pontos és naprakész tudományos ismeretek alapján szülessenek;

157. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy fokozzák a kutatási tevékenységet, ösztönözzék a multidiszciplináris megközelítést és a gazdasági és közszereplők közti partnerségeket az óceánokra vonatkozó tudományos ismeretek bővítése érdekében;

158. hangsúlyozza, hogy több forrást kell fordítani a tudományos tengerkutatásra, többek között az interdiszciplináris kutatásra és az óceánok és part menti területek folyamatos megfigyelésére, valamint az adatok és ismeretek gyűjtésére és megosztására, beleértve a hagyományos adatgyűjtési és -megosztási formákra, a következők érdekében: az éghajlat és az óceán egészsége és termelékenysége közti kapcsolat jobb megértése, a szélsőséges időjárási események és jelenségek koordinált korai előjelző rendszereinek fejlesztése, a legjobb tudományos ismereteken alapuló döntéshozás elősegítése, a tudományos és műszaki innováció, valamint a tengeri biológiai sokféleségnek a fejlődő országok fejlődéséhez való hozzájárulásának bővítése, különösen a fejlődő kis szigetállamokban és a legkevésbé fejlett országokban;

2018. január 16., kedd

159. felhívja a Bizottságot, hogy európai szinten hozzon létre és nemzetközi szinten támogasson a vulkanikus szigetek és óceáni vulkánok tevékenységére, illetve az óceánokkal való kapcsolatukra vonatkozó kutatást, megfigyelést, illetve adatgyűjtést és -cserét; hangsúlyozza az ösztönző szerepet, amelyet a legkülső régiók játszhatnak ebben a tekintetben;

160. rámutat, hogy a tengerekből és óceánokból származó megújuló energiában jelentős lehetőségek rejlenek az éghajlati és energetikai célkitűzések teljesítésének, valamint az energiaforrások diverzifikálásának vonatkozásában; hangsúlyozza a hullámzással, áramlatokkal és a sótartalommal kapcsolatos további kutatás, valamint a megfelelő környezeti fenntarthatósági kritériumok kidolgozásának szükségességét;

161. emlékeztet arra, hogy a „kék növekedés” stratégiájának egyik célja az oceanográfiai ismeretek fejlesztése; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek javaslatot a nemzetközi partnerekkel kialakítandó tengeri kutatási és tudományos partnerségekre, és erősítsék a már meglévőket, köztük a BLUMED-et;

162. üdvözli az Unió által a keretprogram által támogatott tengeri és tengerészeti kutatási és innovációs programok révén nyújtott támogatást; felhívja a Bizottságot e támogatás fenntartására;

163. felhív elegendő forrás biztosítására a tengeri és tengerészeti kutatás, valamint olyan innovatív fellépések támogatására, amelyek ágazatköziek és kitűzött céljuk az óceáni kutatás és innováció;

164. támogatja a 2013. évi galwayi nyilatkozat rendelkezéseinek folytatását, és bátorítja hasonló formájú együttműködés kialakítását harmadik országokkal;

165. hangsúlyozza, hogy a jobb és fenntarthatóbb halászat fejlesztése, a jobb tengergazdálkodás és az óceánnal kapcsolatos közös problémák kezelése szempontjából rendkívül fontos a tengertudományba történő további beruházások előmozdítása más harmadik országokkal együtt, a 2013. évi galwayi nyilatkozatban foglaltak szerint, valamint olyan nemzetközi hálózatok kialakítása, melyek révén megoszthatók az eredmények és az információk;

166. hangsúlyozza a nemzetközi partnerekkel való együttműködés fontosságát a földközi-tengeri, a fekete-tengeri és az atlanti-óceáni térképezés, megfigyelések és kutatások erősítése érdekében, összhangban a BLUEMED kezdeményezéssel és a belémi és galwayi nyilatkozatokkal, valamint globális és regionális szövetségekkel, mint pl. a Belmonti Fórum;

167. üdvözli a Bizottság elkötelezettségét az EMODnet-nek 2018-ig a más nemzetközi tengeri adatgyűjtési programokkal való összeegyeztetése iránti javaslat mellett; emlékeztet az Unió elkötelezettségének fontosságára az ENSZ fenntartható fejlesztési céljai, különösen a 14.A és a 14.A.1 célok, valamint a G7 tudományért és technológiáért felelős minisztereinek Cukubai közleménye iránt; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy emlékeztessék a nemzetközi partnereket kötelezettségvállalásaikra a hozzáférhető, interoperábilis és nyitott tudomány előmozdítása iránt; kéri az Európai Bizottságot, hogy rendszeresen számoljon be a Parlamentnek a valóban globális óceánmegfigyelési platformok felé tett előrelépésekről;

168. felszólít a „A mi óceánunk, a mi jövőnk: felhívás” című ENSZ-dokumentummal összhangban az óceánok állapotának alapos elemzésére, mind a tudomány, mind a hagyományos ismeretek rendszerei alapján;

169. hangsúlyozza a célnak megfelelő óceánmegfigyelési rendszerekre törekvés, a tengeri adatokhoz való hozzáférés és a nagy mennyiségű adatok (beleértve a kék felhőt) kezelésének szükségességét, összhangban a G7 tudományért és technológiáért felelős minisztereinek Cukubai Nyilatkozatával;

170. ösztönzi a tengerekkel kapcsolatos tudás és az óceánra vonatkozó ismeretek bővítésére szolgáló források növelését, különös tekintettel a tudományos tengerkutatásra, az új adatok gyűjtésére, a tudás és adatok megosztására szolgáló platformokra, valamint a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismereteken alapuló szakpolitika és döntéshozatal elősegítésére; ismételten hangsúlyozza az elővigyázatossági megközelítés fontosságát azokban az esetekben, amelyekben nem áll rendelkezésre tudományos bizonyíték;

2018. január 16., kedd

171. felszólítja a tagállamokat, a regionális és helyi hatóságokat és a magántestületeket, hogy elsősorban az innovációs projektekre, a kék biotechnológiákra és a tiszta energia alkalmazására összpontosítsanak annak érdekében, hogy az Európai Stratégiai Beruházási Alapon (ESBA), a Horizont 2020 programon és az Európai Hálózatfinanszírozási Eszközön (CEF) keresztül előmozdítsák és kiigazítsák az ökológiailag megfelelőbb infrastruktúrát és tengeri szállítást, valamint hogy védjék az óceánok ökoszisztémáit és biológiai sokféleségét; felszólítja továbbá a tagállamokat, hogy felhasználva a fent említett meglévő finanszírozást, összpontosítsanak a hajók esetében alkalmazható alternatív és nem hagyományos tüzelőanyagokra – például a cseppfolyósított földgázra (LNG), és a szigeteket összekapcsoló LNG kék folyosó projektre mint áthidaló technológiákra az infrastruktúrák, például az LNG-terminálok fejlesztése és kiigazítása érdekében; felszólítja a Bizottságot, hogy a legfontosabb érdekelt felekkel alakítson kik óceánpolitikai partnerségeket, és ezzel az óceánirányítás központi területein erősítse az együttműködést, a politikai koherenciát és koordinációt a kölcsönös érdeklődésre számot tartó ügyekben, például a kék növekedés és a bevált gyakorlatok cseréje terén;

172. megállapítja, hogy a tengeri ágazat automatizálása és digitalizálása fejlett digitális készségeket és szakképzettségeket tesz szükségessé, és hangsúlyozza, hogy mindez lehetőséget kínál arra, hogy a fiatalok vonzónak találják az ágazatot; felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő kezdeményezéseket e téren, kidolgozva a szakképzettségek elismerésére vonatkozó közös kezdeményezéseket és támogatva a különböző tengergazdálkodási és tengergazdasági tevékenységeket;

173. sajnálja, hogy a nemzetközi óceánirányításról szóló közös közleményből hiányoznak az utalások a part menti és tengeri turizmusra, tekintettel a part menti, szigeti és legkülső régiókra, valamint a helyi turisztikai ágazatra – amelyben elsősorban a kkv-k működnek – kifejtett hatását, felszólít egy európai idegenforgalmi stratégia végrehajtására a Nemzetközi Óceánügyi Fórum keretén belül, bevonva a régiókat és a part menti helyi hatóságokat a páneurópai párbeszéd keretében a tengerparti és tengeri turizmus intelligens irányításával kapcsolatban bevált gyakorlatok cseréje céljából; ragaszkodik ahhoz, hogy a műanyag tengeri szeméttel és más tengeri hulladékkal kapcsolatos bizottsági stratégia nem tévesztheti szem elől a part menti területeket, mivel a tengeri környezetben kialakult zavarok rendkívül kedvezőtlen hatással vannak a turizmus vonzerejére, és elkerülhetetlen gazdasági és éghajlati hatást gyakorolnak a legkülső régiók minden tevékenységére;

174. felszólít a megfelelőbb óceánirányítást lehetővé tevő kutatás és innováció erősítését szolgáló erőfeszítések fokozására a tengeri ökoszisztémák védelmének és helyreállításának, többek között e források fenntarthatóságának biztosítása révén, továbbá az óceánokkal kapcsolatos tudás növelésére mind Európában, mind az egész világon a kutatók, érdekelt felek, döntéshozók és a nyilvánosság közötti szorosabb együttműködésen és párbeszédre keresztül az óceánokról és a kék gazdaságon belüli karrierlehetőségekről szóló oktatás javítása érdekében; felszólít az óceánok állapotának mind a tudomány, mind a hagyományos ismeretek rendszerei alapján történő alapos elemzésére, összhangban a „A mi óceánunk, a mi jövőnk: felhívás” című ENSZ-dokumentummal;

175. hangsúlyozza, hogy mennyire fontos a part menti és a legkülső régiók helyi hatóságait bevonni abba a folyamatba, amely közelebb hozza az uniós polgárokhoz a nemzetközi óceánpolitikai irányítást;

o

o o

176. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.